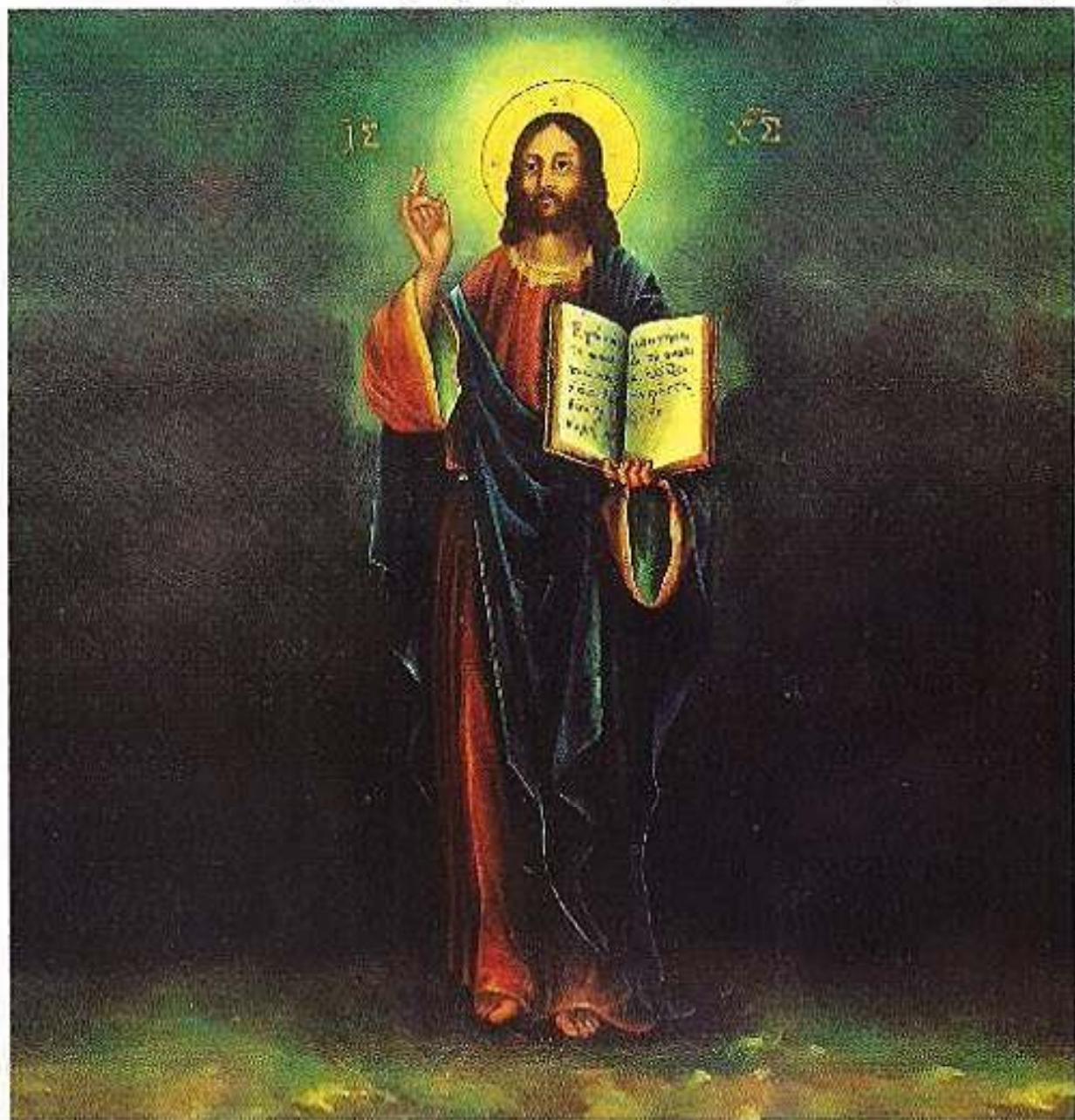

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

«Ὁ καιρὸς καὶ χρόνος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἔξουσίᾳ θέμενος».
(Γ. Ρικάν Γ. Μ. Ἀγ. Σκέπης Χαλκειῶ).

Τεύχος 32ον ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΦΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΛΙΜΝΗΝΙΑΤΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ
ΧΙΟΣ

Ἐξῆς Ναός Ἁγίων Ἀποστόλων Κυψέλης (Ναός Κωνσταντίνου Κανάρη).

Τό στασίδιον τοῦ περπολιχοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη
εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Ἀποστόλων Κυψέλης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Ἐν Χίῳ τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου 2016

Ἀντίμνη τῶν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἀνααιρεθέντων υἱητῶν

Πρωτ. 2910

Ἀριθμ.

Διεκπ. 1783

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 27

Πρὸς
Τὸν Ἱερόν Κληρὸν
καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως

*«Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τὸν κείμενον,
ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορινθ. γ', 11)»*

Χριστιανοί μου!

Ὁ καθ' ἑξοχὴν σεβαστὸς χώρος κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἡ οἰκία του, τὸ σπίτι του, εἶναι ὁ χώρος στὸν ὁποῖο κατοικεῖ ὁ ἴδιος καὶ ἡ οἰκογένειά του, ἐκεῖ ὅπου ἀνατρέφει τὰ παιδιά του, φροντίζει τοὺς προγόνους του, προγραμματίζει τὴν πορεία του, ἀναπαύεται ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Εἶναι ἡ γλυκεῖα κυψέλη τῆς ζωῆς του. Γι' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι τοῦ εἶχαν δώσει ἱερότητα στοῦ μυθικοῦ πρόσωπο τῆς Ἑστίας, τὸ Σύνταγμα τῆς Πατρίδος μας τοῦ παρέχει προστασία.

Ἰδιαίτερη, λοιπόν, σημασία ἔχει ἡ κατασκευὴ κάθε οἰκίας καὶ συγκεκριμένα ἡ θεμελίωσή της. Ὅσο πιὸ γερὰ εἶναι τὰ θεμέλια, τόσο πιὸ ἀκλόνητο εἶναι ἓνα σπίτι.

Ἄν, ὅμως, δίδουμε τόση σημασία στὰ θεμέλια ἐνὸς ἀψύχου οἰκήματος, πόσο μεγαλύτερη πρέπει νὰ δώσουμε στοῦ θεμέλιου ἐνὸς ἔμψυχου οἰκοδομήματος ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος!

Γι' αυτό ο Απόστολος Παῦλος συνιστᾷ τὸ μόνο κατάλληλο θεμέλιο γιὰ τὴ ζωὴ μας, τὸν Χριστὸ «*Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός*» (Α' Κορινθ. γ', 11)».

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἴδιος δὲν δύναται νὰ εἶναι θεμέλιο ἄλλου ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος εἶναι ἀδύναμος. Ὁ πλουσιότερος ἄνθρωπος εἶναι πτωχός. Ὁ σοφότερος ἄνθρωπος εἶναι ἀμαθής. Οἱ ἄνθρωποι ἐθεοποίησαν ἄλλους ἀνθρώπους, ἔργα τους, ἰδεολογίες τους, συστήματά τους, καὶ ὅλα ἀπεδείχθησαν καταστροφικά. Ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρώπινης ἐπιστήμης ὀδήγησε στὰ πυρηνικά ὄπλα. Τὰ κοινωνικά ἰδεολογικά συστήματα ὀδήγησαν σὲ ὀλοκληρωτισμούς. Ὅλα αὐτὰ ἐζημίωσαν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Προφήτης Τερεμίας διαπιστώνει τίς συνέπειες: «*ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τὴν ἐλπίδα ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον καὶ στηρίζει σὰρκα βραχίονος ἐπ' αὐτόν (ιζ', 5)*».

Μοναδικὸ θεμέλιον εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διότι εἶναι Θεός. Εἶναι ἡ Σοφία καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι «ὁ θαυμαστός σύμβουλος» κατὰ τὸν Προφήτη Ἡσαΐα (θ', 6). Εἶναι ὁ ὀδηγός. Ὁ Ἰδιος διεκήρυξεν: «*Εγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ*» (Ἰωάν. ιδ', 6). Εἶναι ἡ ἀγάπη «*Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον*» καὶ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἐσταυρώθηκε.

Εἶναι παντοδύναμος, παντοκράτωρ, αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος. Μένει ἀναλλοίωτος εἰς τοὺς αἰῶνες. Μέσα στοὺς αἰῶνες ἐπιτέθηκαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ σοφοὶ τῆς γῆς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα «*αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν*». Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ὁ Χριστός, μένει εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ἐπαληθεύεται τὸ ἀγιογραφικὸ «*ὁ πεσῶν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσῃ αὐτόν*» (Ματθ. κα', 44) δηλαδή «ὅποιος πέσει ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο θά κονιορτοποιηθεῖ.

Χριστιανοί μου!

Καὶ σὲ ἐμᾶς σήμερα, στὴν ἀρχὴ ἑνὸς νέου ἔτους, δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπανεξετάσουμε τὰ θεμέλιά μας. Νὰ μὴν παρασυρθοῦμε ἀπὸ κοσμικά, ἀνθρώπινα πρόσωπα, μεγάλα καὶ τρανά. Νὰ μὴν ἐκθαμβωθοῦμε ἀπὸ σβησμένα ἀστέρια, πού δὲν

είχαν ποτέ φώς. Νά μὴν δώσουμε τὴν καρδιά μας σὲ ὕλικά πράγματα καὶ ἐφήμερες δόξες ἢ ἀπολαύσεις. Λιότι τὸ οὐκοδόμημά μας θὰ καταπέσει. Ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι τὰ πνευματικά θεμέλια.

Αὐτὸ τὸ θεμέλιο εἶναι ὁ Χριστός!

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος πού μεριμνᾷ γιὰ τὴν ζωὴ μας καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας «ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτὸς σε διαθρέψει» (Ψαλμ. νδ', 23).

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα μας γιὰ τὰ ὄραματα καὶ τίς προσδοκίαι τῆς ἐπίγειας καὶ τῆς οὐράνιας πορείας μας «ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός· ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον» (Ψαλμ. ρκθ', 6).

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι τὸ μόνον ἀκλόνητον καὶ ἀρραγὲς θεμέλιο τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῆς οἰκογενείας μας, τῆς Πατρίδος μας, τῆς Ἐκκλησίας μας. Στὸ Χριστὸ πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ συμπεριφορὰ μας. Στὸν Χριστὸ πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ δημιουργία τῶν οἰκογενειῶν μας. Στὸ Χριστὸ πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ Παιδεία τῆς Ἑλλάδος, ὁ Στρατὸς μας, ὁ πολιτισμὸς μας, ἡ κοινωνία μας. Στὸν Χριστὸ πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χριστιανοί μου!

Γιὰ τὸ νέο ἔτος αὐτὸ ἃς εἶναι τὸ σύνθημά μας «**Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός**» (Α' Κορινθ. γ', 11)».

Τὸ μόνο θεμέλιό μας εἶναι ὁ Χριστός.

Μέ πατρικὲς εὐχὲς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ
(30 Ιανουαρίου 2017)

Πρός τούς Εκπαιδευτικούς όλων τών βαθμίδων

Αγαπητοί μας εκπαιδευτικοί,

Ο φετινός εορτασμός τών τριών Ιεραρχών προσφέρει, όπως κάθε χρόνο, τήν εύκαιρία προς όλους όσοι εμπλέκονται στην υπέροχη αλλά και υπεύθυνη αποστολή τής διαπαιδαγώγησης τής νέας γενιάς, νά προβληματιστούμε γιά τήν ποιότητα καί τό μέλλον τής παιδείας σιόν τόπο μας καί νά επαναπροσδιορίσουμε τούς στόχους μας.

Η σημερινή πραγματικότητα αναδεικνύει μέ ανάγλυφο αλλά καί όδυνηρό τρόπο τίς συνέπειες τών λαθών καί τών παραλείψεών μας. Διαμορφώσαμε κοινωνία στηριγμένη στην άτομική καταξίωση, στην ταύτιση τής επιτυχίας μέ τόν καταναλωτισμό καί τήν ανάδειξη τών νοητικών δεξιοτήτων ως βασικού εργαλείου επίλυσης τών πολυποίκιλων ανθρώπινων αναγκών.

Αποτέλεσμα τής αντιμετώπισης αυτής αποτελεί ή απογοήτευση καί ή παθητικότητα τών ανθρώπων, κυρίως όμως τών μαθητών μας. Τά νεανικά τους όνειρα καί οί εύγενείς τους κόθοι προσαρμόζονται γρήγορα καί βίαια στην αναγκαιότητα πρόσκαιρης ακαδημαϊκής επιτυχίας, ή όποια δέν μπορεί νά εξασφαλίσει πλέον ούτε τήν στοιχειώδη εκβίωση. Ως συνέπεια αυτού του γεγονότος γινόμαστε όλοι μάρτυρες πρωτόγνωρης νεανικής καταθλίψεως, ιδιότυπης εξαρτήσεως από τίς ηλεκτρονικές συσκευές καί εξάρσεως παραβατικών συμπεριφορών κάθε είδους.

Οί τρεις Ιεράρχες έζησαν σιό παρελθόν, μέ τή ζωή καί τό έργο τους όμως απαντούν στά αδιέξοδα του παρόντος καί μας καλούν στην υλοποίηση του όράματος ενός φωτεινότερου μέλλοντος. Η έποχή τους, όπως καί ή δική μας, υπήρξε περίοδος μεγάλων ανατροπών καί μεταβάσεως σ' ένα διαφορετικό κόσμο. Η σκέψη τους όμως υπήρξε συνθετική. Εντόπισαν τούς θησαυρούς του παρελθόντος, απορρίπτοντας παράλληλα όλα εκείνα τά στοιχεία τής δεισιδαιμονίας καί τής πλάνης, που δέν ήταν πλέον σέ θέση νά απαντήσουν σέ βασικά έρωτήματα τής ανθρώπινης υπάρξεως. Μαθήτευσαν σέ κάθε πεδίο τής τότε επιστήμης, παρέμειναν όμως πάντα σταθεροί αναζητητές του βαθύτερου νοήματος τής ζωής. Καλλιέργησαν μέ συνέπεια τόν νοϋ καί

τήν ψυχὴν τοῖς, διατήρησαν ὁμῶς διαρκῶς στραμμένη τῇ ματιᾷ τοῦς στίς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας, μετατρέποντας τίς δεξιότητες καί τίς γνώσεις τοῦς σέ ἐργαλεῖα ἀγάπης καί ἀλληλεγγύης.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ὑπῆρξε ἀληθινός πανεπιστήμων καί ἀναδείχτηκε κορυφαῖος ἐρευνητής θεωρητικῶν καί θετικῶν ἐπιστημῶν. Συγχρόνως, ἀναδείχτηκε ἰδρυτής ἑνός τεράστιου φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καλλιέργησε σέ ὑπέρτατο βαθμό τήν λογική σκέψη καί τήν γλωσσική διατύπωση. Παράλληλα, ἡ ἀγάπη τοῦ, κυρίως πρὸς τοῦς νέους, τόν κατέστησε ἕναν ἀπό τοῦς κορυφαίους παιδαγωγούς. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀφομοίωσε δημιουργικά ὅλη τήν σοφία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καί συνδύασε τήν γνώση μέ τήν καλλιτεχνική ἔκφραση καί εὐαισθησία. Αὐτό ὁμῶς δέν τόν ἐμπόδισε νά ἀναλώσει τή ζωὴ τοῦ στήν πνευματική καί ὑλική στήριξη τοῦ ποιμνίου τοῦ.

Αὐτός ὁ συνδυασμός λόγων καί ἔργων τοῦς καθιστᾷ πρότυπα καί σήμερα. Ὡς στυλοβάτες τῆς Ἑλληνορθόδοξης παράδοσής μας, μάς προτείνουν τήν ἀγιότητα τῆς ζωῆς ὡς προϋπόθεση ἀληθινοῦ ἀνθρωπισμοῦ, σιηρηγμένου στήν πίστη πρὸς τόν Θεό καί στήν ἀγάπη πρὸς ὅλους ἀδιακρίτως. Μέσα σέ αὐτό τό πλαίσιο ἡ γνώση θά ἐπανεύρει τό βαθύτερο νόημά της καί τό σχολεῖο θά μεταβληθεῖ σέ χῶρο ὑπαρξιακῆς ὑλοκλήρωσεως, πνευματικῆς καλλιέργειας καί καλλιτεχνικῆς δημιουργίας.

Ἀγαπητοί μας ἐκπαιδευτικοί,

Οἱ καιροί ἀπαιτοῦν τή συνεργασία ὅλων μας, πρὸς ὄφελος τῶν παιδιῶν μας καί τῆς κοινωνίας μας. Ὡς ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, μέ ἀφορμὴ τόν ἐστιασμό τῶν ἐφόρων τῆς παιδείας μας τριῶν Ἱεραρχῶν, σᾶς διαβεβαιώνουμε πῶς εὐρισκόμεθα μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις στό πλευρό σας, ἀρωγοί σέ κάθε σας ἀνάγκη.

Στίς προσπάθειές σας γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν κοινῶν μας στόχων ἐν μέσῳ ἀντίξων συνθηκῶν, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν θυσιαστικό φρόνημα καί ὑπέρβαση δυνάμεων, προσευχόμεθα μέ θερμῆ, ὥστε τό παράδειγμα τῶν τριῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας νά σᾶς ἐμπνέει καί νά σᾶς ἐνισχύει.

Μέ πατρική ἀγάπη καί θερμές εὐχές

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΜΗΝΥΜΑ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ
(30 Ιανουαρίου 2017)

Πρός τους μαθητές και τις μαθήτριες
όλων των ελληνικών Σχολείων

Αγαπητά μας παιδιά,

Σήμερα εορτάζουν τρεις Άγιοι, τρεις Ίεράρχες όπως τους αποκαλεί η Εκκλησία μας, αφού και οι τρεις αναδείχτηκαν επίσκοποι. Αν και έζησαν πριν 17 περίπου αιώνες, η Εκκλησία όχι μόνον τους τιμά, αλλά τους έχει ανακηρύξει και προστάτες της Παιδείας. Ποιάς παιδείας όμως; Μήπως παιδείας, ή όποια ρίχνει όλο τό βάρος της στην ανάπτυξη της λογικής, παραμελώντας και άλλα κέντρα της ανθρώπινης ύπαρξης, όπως τό συναίσθημα και τό σώμα; Μήπως παιδείας, ή όποια διαμορφώνει ανθρώπους πού είναι σέ θέση νά σκέφτονται μόνον την άτομική τους εξέλιξη, άδιαφορώντας για τόν συνάνθρωπό τους και για τά μεγάλα προβλήματα της οικουμένης; Μήπως παιδείας, πού αξιολογεί τους ανθρώπους ανάλογα μέ τίς επιδόσεις τους, άδιαφορώντας για τά ιδιαίτερα χαρίσματα και χαρακτηριστικά του κάθε μαθητή ξεχωριστά;

Δέν είναι αυτή ή παιδεία πού όραματίστηκαν οι τρεις Ίεράρχες, ό Μέγας Βασίλειος, ό Γρηγόριος ό Θεολόγος και ό Ιωάννης ό Χρυσόστομος. Αν και οι τρεις έφτασαν στην κορυφή της επιστήμης του καιρού τους, αν και οι τρεις είχαν την ευκαιρία νά αποκτήσουν φήμη και πλούτο, προτίμησαν νά αφιερώσουν τη ζωή τους στην ύπηρεσία των ανθρώπων του καιρού τους, αγωνιζόμενοι για μεγάλα κοινωνικά προβλήματα, όπως ή άμάθεια και ή κοινωνική άδικία.

Παρά τά μεγάλα τους χαρίσματα και την μόρφωσή τους, δέν κλείστηκαν σ' ένα γραφείο ή ένα εργαστήριο. Δέν έκαναν την γνώση αυτσοσκοπό. Η ματιά τους ήταν διαρκώς στραμμένη στα μεγάλα προβλήματα της εποχής τους, πού δέν διαφέρουν και πολύ από αυτά της δικής μας εποχής. Αφουγκράστηκαν τόν πόνο των ανθρώπων, τόν έκαναν δικό τους και θέλησαν νά τόν απαλύνουν μέ κάθε τρόπο. Έτσι τά ταλέντα και οι γνώσεις τους έγιναν εργαλεία άγάπης.

Ὁ Μέγας Βασιλείος δημιούργησε τὴν Βασιλειάδα, πολιτεία ἀγάπης γιὰ ἀνθρώπους καὶ κάθε ἀνάγκης.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος δὲν ἔπαψε στιγμή νὰ ἀναλώνεται γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσότομος, ἀρχικὰ στὴν Ἀντιόχεια καὶ κατοπιν στὴν Κωνσταντινούπολη, θέλησε νὰ μὴν ἀφήσει οὔτε ἓναν ἀστεγο χωρὶς στέγη, οὔτε ἓνα φτωχό χωρὶς τροφή, οὔτε μία χήρα ἢ ἓνα ὄρφανό χωρὶς συμπαράσταση.

Παράλληλα, καὶ οἱ τρεῖς ἔγραψαν ἔργα πού ἀκόμη διδάσκονται σέ πανεπιστήμια ὅλου του κόσμου. Δὲν ἀποσκοποῦσαν ὁμῶς στὴν προσωπική τους καταξίωση. Τό ἐνδιαφέρον τους στράφηκε στὴ διαμόρφωση ἀνθρώπων, ὄχι μόνον μέ γνώσεις, ἀλλὰ καὶ ἦθος, ἀρχές καὶ ἀξίες, ὅπως ἡ ἀγάπη καὶ ἡ δικαιοσύνη. Δίδαξαν μέ τὸν λόγο, τὴν πένα, κυρίως ὁμῶς μέ τὴ ζωὴ τους, πῶς ὁ καλύτερος κόσμος θὰ προέλθει ἀπὸ ἀνθρώπους μέ ὑψηλὴ μόρφωση, ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἔργα ἀγάπης πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακρίτως.

Τέτοια Παιδεία χρειαζόμαστε σήμερα. Ἡ γνώση καὶ ἡ τεχνολογία ἐξελίσσονται μέ ραγδαίους ρυθμούς, ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ ἀνθρωπιά ὁμῶς ὄλο καὶ ὑποχωροῦν. Ἡ ἐπιστήμη προοδεύει, ὁ κόσμος ὁμῶς συνεχίζει νὰ φοβᾶται, νὰ ἀγωνιᾶ καὶ νὰ ἀπελπίζεται. Νά, λοιπόν, γιατί οἱ τρεῖς Ἱεράρχες ἔρχονται σήμερα νὰ προτείνουν ἐκπαιδευτικὸ σύστημα μέ προτεραιότητα τὸν ἀνθρώπο καὶ τίς ἀνάγκες ὄχι μόνο τοῦ μυαλοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς καρδιάς του. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες χτυποῦν σήμερα τὴν πόρτα τῶν σχολείων μας καὶ μᾶς καλοῦν νὰ ἀνακαλύψουμε τό ἀληθινὸ νόημα τῆς γνώσης. Ἐκεῖνοι τό βρῆκαν. Ἄς τοὺς ζητήσουμε νὰ μᾶς ἐμπνέουν πάντοτε, ὥστε παράλληλα μέ τὴ γνώση νὰ βρῖσκουμε τὴν ἀληθινὴ χαρὰ πού προσφέρει Ἐκεῖνος πού τόσο πολὺ πίστεψαν καὶ ἀγάπησαν ὅτι δική τους ἀγιασμένη πορεία: Τὸν Χριστό μας.

Ἡ χάρη τους νὰ σᾶς συνοδεύει πάντα στὴν προσπάθειά σας.

Μέ πατρικὴ ἀγάπη καὶ θερμὲς εὐχές

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ
ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ Κ. ΜΑΡΚΟΥ
ΣΤΟΝ Ι. ΝΑΟ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
(ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΝΑΡΗ)
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 15^{ΗΝ} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2017

Α'

*«Κατάρτα άκατανόητη, άσπλαχνη μαύρη μοίρα,
νά 'ναι οί νεκροί μας άφθαρτοι, νά 'ναι ή ζωή μας στείρα».*

Μέ τά λόγια αυτά, Χριστιανοί μου, ό ποιητής εκείνος, τήν ποίηση του όποιου ό Γιάννης Βλαχογιάννης χαρακτήρισε «Σουλιώτισσα άρματωμένη μέ γιαταγάνη», ό μεγάλος Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, κατακλύζει τό έπιτύμβιο, θά έλεγα, ποιήμα του, τό άφιερωμένο στον γενναιότερο άνδρα που γνώρισε ό κόσμος τά χρόνια της Έλληνικής Έπαναστάσεως και έναν από τους γενναιότερους άνδρες όλων των εποχών στον κόσμο μέ βάση τήν επικινδυνότητα των ήρωικών του κατορθωμάτων, τόν Ψαριανό πυρπολητή, τόν Κωνσταντίνο Κανάρη.

Καί αυτός ό άνθρωπος αποτελεί, θά έλεγα, σήμερα τήν Λυδία λίθο για νά κρίνουμε, για νά ζυγίσουμε και τήν δική μας παρουσία, και τήν δική μας συμπεριφορά. Θά διερωτηθει κανείς, ποιό είναι τό έρρισμα που ένας εκκλησιαστικός άνδρας προχωρά στο νά μιλήσει για ιστορικά και δή έθνικά θέματα. Τήν άπάντηση μάς τή είχε δώσει τό 1990 σέ μιá ραδιοφωνική έκπομπή του ραδιοφώνου της Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, ό τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, κυρός Χριστόδουλος. Είχε πει, ό εκκλησιαστικός αυτός άνδρας: «Ο Θεός είναι άπειρος, και όμως ενώ ό Θεός είναι άπειρος «έκκένωσεν έαυτόν», άδειασε τόν έαυτό Του, τόν έλαττεινάκι, τόν περιόρισε και έγινε άνθρωπος για νά σώσει τό ανθρώπινο γένος. Καί ή Εκκλησία μας που είναι οικουμενική, που απευθύνεται προς «πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τόν κόσμον», που προσκαλεί «πάν γένος ανθρώπων» και «πάντα τά έθνη» για νά γνωρίσουν «του φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν», στοιχούσα τώ παραδείγματι του θείου Δομήτορος και Ίδρυτου της και εκείνη, μέσα στο ιστορικό γίνε-

σθαι ἐκκένωσεν ἑαυτήν καί ἐπεριόρισεν τόν ἑαυτὸν της καί ἐγινε ἐθναρχοῦσα τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων ἀφ' ἑνός μὲν γιά νά στηρίξει σέ κρίσιμες ὥρες τῆς ἱστορίας αὐτόν τόν τόπο, ἀφ' ἑτέρου δέ γιά νά ὀδηγήσει καί ἄλλους λαούς στό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου μέ τόν ἐκχριστιανισμό καί τόν ἐκπολιτισμό». Ἀλλωστε κατά τήν θεολογική διδασκαλία της Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐννοια τῶν Ἐθνῶν δέν εἶναι μεταπτωτική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου πού ὀφείλεται στήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Θεό, ἀφού κατά τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Θεός «ἐποίησεν πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων ἐπί τῆς γῆς», ἄρα τά Ἐθνη ἐπάνω εἰς τήν γῆν εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ του.

Ὁ δέ Μέγας Βασιλεῖος ὁ οὐρανοφάντωρ, αὐτός πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς προτρέπει: «τήν πατρίδα ἴσα τοῖς γονεῦσι τίμα». Δηλαδή νά τιμοῦμε καί νά ἀγαποῦμε τήν πατρίδα μας μέ τήν ἴδια ἀγάπη καί τήν ἴδια θεοδίδακτη τιμή πού τιμοῦμε καί τούς γονεῖς μας. Καί ἀφού ὁ Θεός ἔδωσε τήν ἐντολή νά τιμοῦμε τόν πατέρα μας καί τήν μάνα μας κατά τήν ἐρμηνεία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀπόρροια αὐτῆς τῆς ἐντολῆς εἶναι καί τό νά τιμοῦμε τήν πατρίδα μας καί τό ἔθνος μας. Καί δέν ξεχνοῦμε βέβαια ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας ὅταν εἶδε μπροστά Του τήν πατρίδα Του, τήν ἐπίγεια τήν Ἱερουσαλήμ, ἐδάκρυσε καί ἐξέφρασε τό παράπονό Του: «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τά τέκνα σου ὄν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τά νοσσία ἑαυτῆς ὑπό τάς πτέρυγας καί οὐκ ἠθελήσατε;». Μ' αὐτήν λοιπόν τήν θεολογική πεποίθηση ὅτι ὅταν ἀναφερόμεθα στήν ἱστορία τοῦ ἔθνους μας ἐπιτελοῦμε θεάρεστη διακονία, ἤρθαμε σήμερα ἐδῶ, μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν γεμάτη ἀγάπη καί στοργή κανονική εὐχή καί εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ἦρθαμε στήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, στήν ὁποία ὑπάρχει αὐτός ὁ Ἱερός Ναός κτισμένος ἀπό τόν μέγало πυρπολητή, τόν Κωνσταντή Κανάρη. Ἦρθαμε στήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν στήν ὁποία ὁ Κωνσταντῆς Κανάρης ὡς πολιτικός ἔδωσε πρότυπο καί εἰκόνα πολιτικοῦ καί γιά τίς μεταγενέστερες γενεές. Ἀσχετα εἰάν οἱ μεταγενέστεροι δέν τόν ἐμιμήθησαν καί δέν τόν μιμοῦνται. Ἦρθαμε στή πόλη τῶν Ἀθηνῶν, ἡ οἰκία διαφυλάσσει ὡς θυμαρό τιμαλφέστατο ἐκείνη τήν μεγάλη καρδιά του ναυάρχου Κανάρη.

Ἦρθαμε ὁμως καί ἐμεῖς ἀπό τά σύνορα τῆς πατρίδος μας, ἀπό τά νησιά μας, πού καί οἱ πέτρες τους καί τά κύματα στίς ἀκρογιαλιές τους

μιλούν ελληνικά, όπως γράφει ο Όδυσσεας Ελύτης. Ήρθαμε για να σας φέρουμε κάτι που έσείς εδώ στην Αθήνα δεν τό έχετε. Ήρθαμε να σας φέρουμε μέσα στην παγωνιά του εποχικού αλλά και του πνευματικού και έθνικου χειμώνα, να σας φέρουμε την ζεστασιά απ' τόν δαυλό του Κανάρη, γιατί αυτή την ζεστασιά και αυτό τό φώς κρατήσαμε σιά σύνορά μας πού είναι δικά μας χώματα. Γιατί έκείνο πού έκανε τόν Κανάρη να σταθει μέ παλληκαριά μέσα στόν κόσμο, δέν ήταν τίποτα άλλο από τό παράλογο ή για τά θεολογικά δεδομένα, τό υπέρλογο τόλμημα εκείνης της βραδιάς της 7^{ης} Ιουνίου του 1822 πού είναι αναγραφόμενη στόν Ίερό αυτό Ναό, στην ίδια ακριβώς πλευρά πού βρίσκεται μέσα στό Ίερό ή Αγία Πρόθεση. Εκεί όπου ακριβώς ή Εκκλησία μας προετοιμάζει την αναιμακτο θυσία για να προσφέρουμε τά Άγια των Αγίων.

Μέσα στό ιερό τά Άγια των Αγίων της πίστεώς μας και στόν τοίχο του ναού τά Άγια των Αγίων του Έθνους μας. Τό μπόλιασμα της άγριελιάς του κλασικού Έλληνισμού μέ την καλλιέλαιο του χριστιανισμού, πού έκανε ο Μέγας Βασίλειος και οι άλλοι Καππαδόκες πατέρες, επέτυχε και τό βλέπομε φωτεινό μετέωρο να πετάει στόν ουρανό τή βραδιά του Ιουνίου του 1822 μέ τό χέρι του Κανάρη. Ίσως ένας Όμηρος θα χρειαζόταν για να αποκαλέσει την ενέργεια αυτή του Ψαριανού πυρπολητή «άριστεία». Γιατί θα 'λεγα, σε τί υπερετερεί ή άριστεία του Αγαμέμνονος ή ή άριστεία του Μενελάου ή ή άριστεία του Αϊαντος μέσα στην Ιλιάδα από την άριστεία του Ψαριανού πυρπολητή;

Θα 'λεγα ότι ένας Ευαγγελιστής Μάρκος χρειαζόταν για να χαρακτηρίσει αυτό τό άνδραγάθημα του Κανάρη, τόλμη. Γιατί σε τί διαφέρει εκείνη ή περίφημη τόλμη του εύσχημονος βουλευτού του Ιωσήφ από την Αρμαθαία πού έπήγε και ζήτησε τό σώμα του Χριστού μας, από την τόλμη του Ψαριανού πυρπολητή πού πήγε και άγωνίστηκε για να έλευθερώσει μιά Ελλάδα και να μάς την παραδώσει σήμερα σαν Ελλάδα του Χριστού; Γράφει ο ιερός ύμνογράφος αναφερόμενος σ' αυτό τό Εκκλησιαστικό γεγονός: «Πέπαιται τόλμα μαθητών Αρμαθαίας δέ άριστεύει Ιωσήφ». Να μέ συγχωρέσει ο Θεός, θα διασκευάσω τόν ύμνογραφικό αυτό στίχο της Μεγάλης Έβδομάδος μέ έναν ανάλογο έθνικό: «πέπαιται τόλμα ισχυρών της γης Ψαριανός άριστεύει τώρα πυρπολητής».

συνεχίζεται

Η φορολόγηση τῶν Κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴνουσσῶν

κ. Μάρκου

Σύμφωνα μέ τήν περ. γ', τοῦ ἀρθρου 45 τοῦ Ν. 4172/2013, τά νομίμως συσταθέντα μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος νομικά πρόσωπα δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ δικαίου, εἰς τά ὁποῖα περιλαμβάνονται καί τά κάθε εἶδους σωματεῖα καί ἰδρύματα, ὑπόκεινται εἰς φόρον εἰσοδήματος διά τά ἔσοδά τους τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό κεφάλαιο (τόκοι, εἰσόδημα ἀπό ἀκίνητη περιουσία, μισθώματα κ.λπ.) καθὼς καί ἀπό ὑπεραξία μεταβιβάσεως κεφαλαίου, μέ ἐξαίρεσιν μόνο τά κάθε εἶδους ἔσοδά τους πού πραγματοποιοῦνται κατά τήν ἐπιδίωξιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ τους, τά ὁποῖα δέν ἀποτελοῦν ἀντικείμενον φόρου (π.χ. ἔρανοι, κρατικές ἐπιχορηγήσεις δωρεές τρίτων κ.λπ.). Εἰδικότερα τά εἰσοδήματα ἀπό μισθώματα τά ὁποῖα πραγματοποιοῦν τά παραπάνω νομικά πρόσωπα, θεωροῦνται καί φορολογοῦνται ὡς κέρδη ἀπό ἐπιχειρηματική δραστηριότητα, ὅπως ὀρίζεται εἰς τό ἀρθρον 47 τοῦ Ν. 4172/2013.

Κατά τήν ταπεινήν μας γνώμη αὐτός ὁ τρόπος φορολογήσεως τῶν Κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων εἶναι ὑπέρμετρα ἐπαχθῆς διά αὐτά, διότι ἐξισώνοντάς τα μέ τά κερδοσκοπικά νομικά πρόσωπα, φτάνει μέχρι τοῦ σημείου νά ἀποδυναμώνη τήν ἐκτέλεσιν τοῦ κοινωνικοῦ τους ρόλου, ἐπιπλέον δέ εἶναι ἀδικος ἀφοῦ δέν ἰσχύει διά τίς κοινωφελεῖς περιουσίες οἱ ὁποῖες διατίθενται ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί ὑπό τό πρῖσμα αὐτό εἶναι ἀντισυνταγματικός, διότι παραβιάζει τήν βασικήν συνταγματικήν ἀρχήν τοῦ ἀρθρου 4 παρ. 5 τοῦ Συντάγματος, σύμφωνα μέ τήν ὁποῖα οἱ φορολογούμενοι συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις εἰς τά δημόσια βάρη, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις τους.

Εἰς τήν δύσκολην οικονομικήν πραγματικότητα τῶν τελευταίων ἐτῶν, πλῆθος κοινωφελῶν ἰδρυμάτων προσφέρουν καθημερι-

νώως σημαντικότεστον ἔργον εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνθρωπιστικῆς κρίσεως καὶ εἰδικότερα εἰς τοὺς τομεῖς τῆς ἐκπαιδεύσεως, κοινωνικῆς πρόνοιας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ὑγείας. Τὰ ἰδρύματα αὐτά, ἔχουν κατὰ τὸ μέγιστον ποσοσιὸν τοὺς, ὡς μοναδικὸν ἔσοδον τὰ μισθώματα ἀκινήτων πού κατέλειπον οἱ διαθέτες εἰς αὐτά, θεωρώντας, κατὰ τὰ παγίως ἀποδεκτά μέχρι πρό ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ὅτι τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ μισθώματα εἶναι ἡ πιὸ σίγουρη καὶ σταθερὴ ἐπένδυσις. Προτιμοῦσαν δηλαδή οἱ διαθέτες νὰ ἀφήσουν εἰσοδήματα ἀπὸ μισθώματα ἀκινήτων εἰς τὸ Ἴδρυμα, παρά μία κατάθεσιν χρημάτων, διότι τὰ χρήματα, λόγω τῶν πληθωριστικῶν πιέσεων ἔχαναν γρήγορα τὴν ἀξία τοὺς. Ὅμως ἡ πραγματικότητα αὐτὴ ἔχει ἀλλάξει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων ἔχει ὑποβαθμιστεῖ σημαντικότεστα καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ μισθώματα ἔχουν μειωθεῖ σημαντικότεστα καὶ μάλιστα κατὰ πολὺ μεγαλύτερο ποσοστὸ ἀπὸ ὅ,τι ἔχει μειωθεῖ ἡ ἀξία τῶν ἰδίων τῶν ἀκινήτων, ὅπως προκύπτει ἀπὸ σχετικὴν μελέτην τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ὑπὸ τίς συνθήκες αὐτές εἶναι ἀπορίας ἀξίον ἀλλὰ καὶ ἀντιφατικόν τὸ ὅτι ὁ νομοθέτης εἰς τὸ ἄρθρον 45 τοῦ Ν. 4172/2013, χαρακτηρίζει ὡς «κέρδη» ἀπὸ ἐπιχειρηματικὴν δραστηριότητα, τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ μισθώματα τῶν Νομικῶν Προσώπων πού ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. 4182/2013 χαρακτηρίζει «μὴ κερδοσκοπικά ἰδρύματα», ἀφοῦ τὰ εἰσοδήματα αὐτά δὲν παραμένουν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν διάθεσιν τῶν Ἰδρυμάτων ὡς κέρδη, τὰ ὅποια μποροῦν νὰ τὰ διαθέσουν ἐλεύθερα κατὰ τὴν βούλησίν τοὺς καὶ ὅπως κρίνουν σκόπιμο, εἴτε ἐπανεπενδύοντάς τα εἴτε διαφυλάττοντάς τα, μέ κατάθεσιν εἰς ἀσφαλεῖς ἀποταμιευτικούς λογαριασμούς. Ἀντιθέτως τὰ μὴ κερδοσκοπικά ἰδρύματα εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον ὑποχρεωμένα νὰ διαθέτουν τὰ ἔσοδά τοὺς διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ὀρισθέντος ἀπὸ τὸν Ὀργανισμό τοὺς κοινωφελοῦς σκοποῦ καὶ ἂν δὲν τὸ πραγματοποιοῦν αὐτὸ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν ἐποπτεύουσα Ἀρχή, ἡ ὅποια εἶναι ἡ Διεύθυνσις Ἐθνικῶν Κληροδοτημάτων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ὁ δὲ Ν. 4182/2013, ὀρίζει σημαντικότεστες κυρώσεις διὰ τοὺς διαχειριστὰς τῆς περιουσίας τοὺς.

Συνεπώς, τὰ χρηματικά ποσά πού εισπράττουν από μισθώματα τὰ Κοινοφελῆ Ἰδρύματα, ἐφόσον διατίθενται διά τήν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τους θά μπορούσαν νά θεωρηθοῦν καί εἶναι πράγματι ἔξοδα τῶν Ἰδρυμάτων αὐτῶν, πού πρέπει νά ἀφαιροῦνται ἀπό τό εἰσόδημά τους, οὕτως ὥστε νά φορολογεῖται μόνο ὅ,τι δέν χρησιμοποιεῖται διά τήν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, ἀφοῦ βεβαίως κρατηθῆ καί ἕνα ποσοστόν ὡς ἀποθεματικόν ἀσφαλείας.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό κρίνεται σκόπιμον νά ἀναφερθοῦμε σύντομα στό προϊσχύσαν νομικόν καθεστῶς. Εἰς τό ἄρθρον 103 παρ. 1 περ. δ' τοῦ Ν. 2238/1994 ὀριζόταν ὅτι ἀπαλλάσσονται ἀπό τόν φόρον εἰσοδήματος τὰ εἰσοδήματα ἀπό οἰκοδομές γενικῶς καί ἀπό ἐκμίσθωσιν γαιῶν τῶν ἡμεδαπῶν νομικῶν προσώπων, πού νόμιμα ἔχουν συσταθεῖ ἢ συνιστῶνται καί τὰ ὅποια ἐπιδιώκουν ἀποδεδειγμένα κοινοφελεῖς σκοπούς.

Ἐν συνεχείᾳ, μέ τό ἄρθρον 1 περ. 6 τοῦ Ν. 2459/1997 (ΦΕΚ Α' 17) καταργήθηκε ἡ παραπάνω διάταξις καί μέ τήν παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Ν. 2523/1997 (ΦΕΚ Α' 179) ὀρίσθηκε συντελεστής φορολογίας δέκα τοῖς ἑκατό (10%) διά τὰ εἰσοδήματα πού αποκτοῦσαν ἀπό τήν ἐκμίσθωσιν οἰκοδομῶν καί γαιῶν τὰ ἡμεδαπά νομικά πρόσωπα τὰ ὅποια ἐπιδιώκουν ἀποδεδειγμένα κοινοφελεῖς σκοπούς, καθώς καί τὰ ἡμεδαπά κοινοφελῆ ἰδρύματα. Ἀπό τὰ εἰσοδήματα αὐτά, πού θεωροῦντο ἀκαθάριστα ἔσοδα ἐξέπιπταν διά οἰκοδομές οἱ ὅποιες χρησιμοποιοῦντο ὡς κατοικίες, οἰκοτροφεία, σχολεῖα, φροντιστήρια, αἰθουσες κινηματογράφων ἢ θεάτρων, ξενοδοχεῖα, κλινικές καί σανατόρια ποσοστόν δέκα τοῖς ἑκατό (10%) διά ἀποσβέσεις καί ποσοστόν μέχρι δεκαπέντε τοῖς ἑκατό (15%) διά τὰ ἀσφάλιστρα κατά τοῦ κινδύνου πυρκαγιᾶς ἢ ἄλλων κινδύνων, διά ἔξοδα ἐπισκευῆς καί συντηρήσεως, καθώς καί διά τήν ἀμοιβήν δικηγόρου διά δίκες εἰς διαφορές ἀποδόσεως μισθίου ἢ καθορισμοῦ μισθώματος. Τά ποσοστά αὐτά περιορίζονταν εἰς πέντε τοῖς ἑκατό (5%) καί πέντε τοῖς ἑκατό (5%) ἀντιστοίχως, διά τό εἰσόδημα πού προκύπτει ἀπό οἰκοδομές πού χρησιμοποιοῦνται διά ἄλλες χρήσεις.

Κατόπιν, τό ποσοστόν φορολογήσεως τών μισθωμάτων τών κοινωφελών ιδρυμάτων, αναπροσαρμόσθηκε καί ἔφτασε εἰς ποσοστόν κυρίου φόρου 20% ἐπί τών καθαρῶν μισθωμάτων, πλέον συμπληρωματικοῦ φόρου 3% ἐπί τών ἀκαθαρίστων καί εἰς ποσοστόν φόρου 10% διά τό εἰσόδημά τους ἀπό κινητές ἀξίες, μέχρι πού ἔφτασε μέ τόν ἰσχύοντα νόμο Ν. 4172/2013, εἰς ποσοστόν κυρίου φόρου 26% ἐπί τών καθαρῶν μισθωμάτων, πλέον συμπληρωματικοῦ φόρου 3% ἐπί τών ἀκαθαρίστων καί εἰς ποσοστόν φόρου 15% διά τό εἰσόδημα ἀπό κινητές ἀξίες, διότι ὁ νομοθέτης θεωρεῖ ἀδικοιολόγητα καί παράλογα ὡς κέρδος, ἀπό ἐπιχειρηματικὴν δραστηριότητα, τίς εἰσπράξεις τών μισθωμάτων ἀπό τὰ Κοινωφελῆ Ἰδρύματα.

Παρά τό ὅτι ὁ Νόμος ρητῶς ὀρίζει ὅτι, ἀπό τό ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἀπό μισθώματα ἐκπίπτουν οἱ δαπάνες ἐπισκευῆς, συντηρήσεως, ἀνακαινίσεως καί οἱ πάγιες καί λειτουργικές δαπάνες καί κάθε εἶδους ἄλλη δαπάνη, τόσον ὁ Νόμος ὅσον καί οἱ σχετικές ἐρμηνευτικές ἐγκύκλιαι, ἀδικοιολόγητα ἐξαιροῦν ἀπό τήν ἐκπτώσιν τίς δαπάνες ἐκπλήρωσης τών κοινωφελῶν σκοπῶν, δηλαδή τὰ ποσά πού διατίθενται διά ὑποτροφίες, οἰκονομικά βοηθήματα καί κάθε εἶδους κοινωφελεῖς παροχές σύμφωνα μέ τόν σκοπόν τών ιδρυμάτων. Δηλαδή τὰ Ἰδρύματα, πέρα ἀπό τήν ἄμεση κοινωνική συνεισφορά τους, εἰς τήν οὐσίαν πληρώνουν καί φόρον ἐπί τών χρηματικῶν ποσῶν πού συνεισφέρουν εἰς τό κοινωνικόν σύνολον, ἀφοῦ φορολογοῦνται διά τὰ ποσά αὐτά σάν νά ἦταν καθαρῶ εἰσόδημα!

Ἀκόμα καί εἰς τήν τελευταίαν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Π.Ο.Α. 1044/10-2-2015 Γιά τήν φορολογική μεταχείριση τών νομικῶν προσώπων μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος μέ τόν Ν. 4172/2013) ἀκολουθεῖται ἡ ἴδια γραμμὴ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῆς ἐκπτώσεως τών δαπανῶν ἐκπληρώσεως τών κοινωφελῶν σκοπῶν τών ιδρυμάτων, μέ ἀποτέλεσμα νά δημιουργεῖται μεγάλη ἀδικία εἰς βάρος τών Κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων τὰ ὅποια ἔχουν εἰσόδημα σχεδόν ἀποκλειστικά ἀπό μισθώματα.

Ἡ ρύθμισις αὐτῆ τοῦ Ν.4182/2013 εἶναι ἀδίκη καί κατά τήν ταπεινήν μας γνώμη ἀντισυνταγματική, διότι παραβιάζεται τό ἄρθρον 4 παρ. 5 τοῦ Συντάγματος. Συγκεκριμένως, ἡ ἐπιβολή φόρου ἐπί τοῦ εἰσοδήματος ἀπό τήν ἐκμίσθωσιν ἀκινήτων τῶν Κοινωφελῶν Νομικῶν Προσώπων συνιστᾷ φορολόγησιν ἀνύπαρκτων κερδῶν, διότι φορολογεῖται τό ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἀπό τά ἀκίνητα καί ὄχι τό τελικόν καθαρόν ποσόν πού προκύπτει μετὰ ἀπό τήν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων λειτουργίας καί τῶν ἀπαραίτητων ἐξόδων διά τήν ὑλοποίησιν τοῦ σκοποῦ, ἐνῶ ἀντίθετα διά τά κερδοσκοπικά νομικά πρόσωπα ὁ Νόμος προβλέπει τήν φορολόγησιν τοῦ συνολικοῦ τελικοῦ καθαρῶ εἰσοδήματος. Μέ τόν τρόπον αὐτό, τά Κοινωφελῆ Ἰδρύματα τά ὅποια ἀποτελοῦν Νομικά Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, συμμετέχουν εἰς τά δημόσια βάρη μέ φορολόγησιν ἀκαθαρίστων ἐσόδων, πολύ πάνω ἀπό τίς δυνάμεις τους μέχρι τοῦ σημείου νά ἀδυνατοῦν νά ἐπιτελέσουν τόν σκοπό τους, ἐνῶ ὁ νομοθέτης κάνει ἀδικαιολόγητη διάκρισιν ὑπέρ τῶν ἀντιστοίχων κοινωφελῶν περιουσιῶν πού διατίθενται ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί ἔχουν εἰσοδήματα ἀπό μισθώματα ἀκινήτων, ἀφοῦ οἱ τελευταῖες ἀπαλλάσσονται πλήρως τῆς φορολογήσεως, παραβιάζοντας ἔτσι τίς βασικές ἀρχές τῆς δίκαιης φορολογήσεως. Ἀλλά μέ τήν ρύθμισιν αὐτήν προκύπτει καί δυσμενέστατη μεταχείρισις τῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων ὑπέρ τῶν κερδοσκοπικῶν νομικῶν προσώπων, δεδομένου ὅτι τά τελευταῖα ἀποβλέπουν εἰς τήν ἀπόκτησιν κέρδους, ἡ ὅποια καί προσδιορίζει τήν φοροδοτικὴν τους ἰκανότητα, ἐνῶ τά πρῶτα ἀπό τή φύσιν τους δέν ἔχουν τέτοιο σκοπό. Διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν ἰδιαιτεροτήτων αὐτῶν τῆς κάθε κατηγορίας φορολογουμένων, ὁ συντακτικὸς νομοθέτης ἐπιτάσσοντας τή συνεισφορὰν τῶν πολιτῶν εἰς τά δημόσια βάρη ἀνάλογα μέ τή φοροδοτικὴν τους ἰκανότητα, παρέχει ταυτόχρονα εὐρεία εὐχέρειαν εἰς τόν νομοθέτην νά καθορίζη τό σύστημα φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος τῆς κάθε κατηγορίας καί ἐν προκειμένῳ νά καθορίζη τά ποσά πού ἀφαιροῦνται ἀπό τά ἀκαθάριστα

ἡ συνέχεια στή σελίδα 19

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ
+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ -
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

* * *

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ εἰσερχόμεθα ἀπὸ τῆς αὐριῶν εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς καταλληλοτέρας περιόδου διὰ τὴν στροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τῆς ἰδικῆς μας ψυχῆς, πρὸς τὸν Κύριον.

Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι μία διαρκὴς κατάνυξις ἐνώπιον τοῦ ἐκτυλισσομένου καθ' ἡμέραν μυστηρίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ἡ παρεχομένη εἰς ἡμᾶς εὐκαιρία τῶν Τερῶν Νηστειῶν ἔχει ἐν ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν: τὴν ἀνάνηψιν καὶ τὴν νήψιν τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία καλεῖται ἰδιαίτερος κατὰ τὴν γέμουσαν θείων προτροπῶν καὶ ἀγιότητος περίοδον αὐτὴν νὰ συνειδητοποιήσῃ τὰ παροδικὰ καὶ τὰ ὀρώμενα καὶ νὰ μεταβῇ σταδιακῶς πρὸς τὰ μείζονα καὶ τὰ κρείττονα, πρὸς τὰ ἀόρατα.

Ἀναγλύφως καὶ ἐπιγραμματικῶς Ἀνδρέας ὁ Κρήτης διὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος του ὁμιλεῖ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ψυχὴν θλιβομένην καὶ καταπονουμένην ὑπὸ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν

περισπασμών τῆς παρούσης ζωῆς. Συναισθανόμενος ὁ Ἅγιος τὸ βάρος τῆς πονεμένης ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐν ἀγωνίᾳ κραυγάζει: «Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα τί καθεύδεις;». Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ὀδηγεῖ εἰς τὴν συνειδητοποίησιν τῆς ματαιότητος καὶ εἰς τὸν ἀνέκφραστον φόβον τοῦ τέλους τῆς ἐπιγείου ζωῆς: «τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις (ψυχὴ μου) θορυβεῖσθαι». Ἐνώπιον τοῦ ἀπροσοδοκίτου τέλους τῆς ζωῆς ποῦ ἔρχεται «ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί», καλεῖ ἑαυτὸν ὁ τῆς Κρήτης Φωστήρ καὶ κάθε πονεμένην καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς ἀνασφαλείας διακατεχομένην ψυχὴν: «Ἀνάνηψον», λοιπόν, «ἵνα φεῖσῃταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν».

Ἡ Ὁρθόδοξος Πατερικὴ διδασκαλία καὶ φωνὴ μᾶς καλεῖ, κατὰ τὸ ἐνώπιόν μας στάδιον, νὰ συναισθανθῶμεν ὁ καθείς «ποιοὶ εἴμεθα, ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ ποῦ ὑπάγομεν», ποῦ κατευθυνόμεθα δηλαδὴ. Νὰ αισθανθῶμεν τὸ μάταιον τοῦ προσκαιροῦ βίου καὶ νὰ μετανοήσωμεν δι' ὅσα «ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐν λόγοις ἢ ἐν ἔργοις, ἐν ἐπιτηδεύμασι καὶ πάσαις (ἡμῶν) ταῖς αἰσθήσεσιν» εἰργάσθημεν μέχρι τοῦδε ὄχι κατὰ τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὸν νόμον τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀνανήψωμεν. Μόνον τότε θὰ εὐρωμεν ἔλεος καὶ χάριν καὶ θὰ μᾶς φεισθῇ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς καὶ τὰ κρύφια πάντα τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς λογισμοὺς γινώσκων Κύριος καὶ δὲν θὰ μᾶς καταλογίσῃ τοὺς ἀδίκους λογισμοὺς, οἱ ὅποιοι ὀδηγοῦν εἰς μάταια καὶ ἀνώφελα ἔργα.

Ὁ ἐνώπιόν μας ἀγὼν συμποσοῦται εἰς τὴν νῆψιν καὶ εἰς τὴν ἀνάνηψιν μας, εἰς τὴν μετάνοιαν. Διὰ τῆς μετάνοιας, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς καταστάσεώς μας δηλαδὴ, καὶ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως, ἡ ζωὴ μας στεφανώνεται διὰ «τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ πληρώματος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν». Ἡ ἀνάνηψις ταυτίζεται πρὸς τὴν συνείδησιν τοῦ μετανοοῦντος ἀνθρώπου (Πρβλ. Β' Κορ. α', 12 καὶ Ρωμ. β', 15). Ἡ συνείδησις εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίᾳ,

Καλούμεθα οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ βιώσωμεν τὴν περίοδον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς ὡς χρόνον συνειδησιακῆς νήψεως καὶ ἀνανήψεως, ὡς στιγμὴν αἰωνιότητος τῆς Ὁρθοδόξου

ταυτότητός μας. Δηλαδή, καλούμεθα νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ συμβιώσωμεν μὲ τὸν Χριστόν. Νὰ ζήσωμεν ἐκκλησιαστικῶς καὶ πνευματικῶς. Διότι μόνον εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν ὑπάρχει ἡ δυνατότης νὰ ἀνανήψῃ ἡ συνείδησίς μας καὶ νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸν χώρον τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀλανθάστων κριτηρίων πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ λύτρωσίν μας.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς εὐλογημένης ταύτης περιόδου, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπισκέπτονται πᾶσαν Ὀρθόδοξον Χριστιανὴν ψυχὴν κοπιῶσαν καὶ πεφορτισμένην καὶ ἀπαραμύθητον ὑπὸ τῶν ἀξίων καὶ ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου τούτου, συμπορεύονται καὶ συμπροσεύχονται πρὸς τὸν «προσερχόμενον σφαγιασθῆναι καὶ δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς Βασιλέα τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριον τῶν κυριεύόντων»: Ἀξιώσον, Κύριε, πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους πιστοὺς ἐν εἰρήνῃ καὶ συντριβῇ καρδίας νὰ διαπορευθοῦν τὴν ἱερὰν περίοδον καὶ τὸ ἀνοιγόμενον στάδιον, «χαριῶν καὶ δυναμῶν ὅπως προφθάσωμεν, ἐκτελέσαντες τὸν δρόμον ἀνδρικῶς, τὴν κυρίαν ἡμέραν τῆς Αναστάσεώς Σου, καὶ ἐν χαρᾷ στεφανηφοροῦντες αὐτὴν ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν» (πρβλ. ποίημα κυρίου Θεοδώρου, Τριώδιον).

Εὐλογοῦντες πατρικῶς ὑμᾶς, τέκνα ἀγαπητὰ καὶ πιστὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ ἠνωμένοι μαζί σας ἐν προσευχαῖς καὶ δεήσεσιν, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν δύναμιν τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ καὶ τὰς πρεσβείας τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὥστε ἅπαντες ἀξίως τῆς κλήσεως ἡμῶν ὡς Ὀρθοδόξων νὰ πολιτευθῶμεν, καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τοιουτοτρόπως τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τῆς Αναστάσεως τοῦ Κυρίου, εἰς Ὅν τὸ κράτος καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, βιζ΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

συνέχεια από την σελίδα 15

φορολογίας του εισοδήματος της κάθε κατηγορίας και εν προκειμένω να καθορίζη τά ποσά που αφαιρούνται από τά ακαθάριστα έσοδα τών κερδοσκοπικών και μή κερδοσκοπικών νομικών προσώπων με βάση τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κάθε κατηγορίας αυτών, όρίζοντας και τόν διακριτόν τρόπον φορολογήσεώς τους. Συνεπώς εις τό θέμα αυτό ό νομοθέτης έξισώνοντας τά κερδοσκοπικά με τά μή κερδοσκοπικά νομικά πρόσωπα ως προς τόν τρόπον φορολογίας αλλά και τόν συντελεστήν φορολογήσεως, ενήργησε κατά παράβασιν της συνταγματικής αρχής του άρθρου 4 περ. 5, και δημιούργησε ένα δυσμενέστατο φορολογικόν πλαίσιον διά τά μή κερδοσκοπικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, τό όποιον εις τήν ούσίαν τά αποδυναμώνει σημαντικότητας ως προς τήν εκτέλεσιν τών κοινωφελών σκοπών τους.

Εν προκειμένω μάλιστα, σχετικώς με τόν έλεγχον της χρησιμοποίησεως τών εισοδημάτων τους από μισθώματα διά τήν ύλοποίησιν του σκοπού τους, θά μπορούσε ό νομοθέτης να θέση ασφαλιστικήν δικλείδαν, όρίζοντας ως προϋπόθεσιν της έκπτώσεως τών δαπανών ύλοποίησεως τών σκοπών του από τό Νομικόν Πρόσωπον, τήν πραγματοποίησιν τους μέσα εις τήν ίδιαν ή εις τίς επόμενες (3-5) διαχειριστικές χρήσεις από τήν εισπραξιν τών μισθωμάτων, έτσι ώστε αυτό να αποτελέση ισχυρόν κίνητρον διά τήν ύλοποίησιν τών σκοπών του από τά χρήματα που θά εισπράττη από μισθώματα. Εις τήν περίπτωσιν δέ που τό Κοινωφελές Ίδρυμα αποδεδειγμένα κωλυσιεργεί και δέν ύλοποιεί τούς σκοπούς του από ύπαιτιότητα τών διαχειριστών του, τότε μόνον να φορολογείται διά τά εισοδήματα αυτά.

Διά όλους τούς παραπάνω λόγους πιστεύουμε ότι πρέπει οι συγκεκριμένες διατάξεις να επανεξετασθούν εις τά πλαίσια της επανεξετάσεως της φορολογικής νομοθεσίας και εν όψει και της ψηφίσεως νέων φορολογικών νόμων.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΔΑΧΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

Νά μιμηθοῦμε τούς Πατέρες

Κυριακή τῆς Τυροφάγου 1935

Ἐφθάσαμεν, ἀδελφές, εἰς τό στάδιον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Θεοῦ βοηθοῦντος νά ἀξιωθοῦμεν νά προσκυνήσωμεν καί τήν ἁγίαν Ἀνάστασιν. Ἦλθεν ὁ καιρός τοῦ ἀγώνος, γιά νά πολεμήσωμεν τόν διάβολον καί τά πάθη μας. Αὐτόν τόν καιρόν ἔφευγαν οἱ παλαιοὶ Πατέρες καί ἐπήγαιναν εἰς τήν ἔρημον· ἐπήγαιναν γιά νά παλέψουν καί νά νικήσουν τόν διάβολον. Καί ἐμεῖς λοιπόν ἐκεῖνους νά μιμηθοῦμεν. Δέν σᾶς λέγω νά φύγωμεν εἰς τήν ἔρημον ἀλλά νά ἀφήσωμεν, ἀδελφές, τά πάθη μας· νά ἀποφύγωμεν τήν καταλαλιά, τήν κακοήθεια, τήν παρακοή. Αὐτά νά πολεμήσωμεν· νά φύγωμεν εἰς τήν ἔρημον διά τῆς σωπῆς.

Νά ἔχετε τήν εὐχήν μου, νά βάλετε μίαν καλήν ἀρχήν, ἀδελφές· ὅτι σᾶς λέγω νά ἀκοῦτε· νά μὴ μέ στενοχωρῆτε, διότι ἐγώ δέν εἶμαι μισθωτός· εἶμαι ποιμὴν σας· θέλω τό καλόν σας καί ἐπιθυμῶ τήν σωτηρίαν σας· ἐπιθυμῶ νά σωθῆτε· σεῖς, ἴσως εὐρῶ καί ἐγώ ὁ ταλαίπωρος κανένα ἔλεος εἰς τήν ψυχὴν μου. Ὅ, τι θά σᾶς εἰπῶ, νά μὴ στενοχωρεῖσθε, διότι ἐγώ πάντοτε διά τό συμφέρον σας ὁμιλῶ καί ὁ λόγος μου εἶναι πάντοτε διά τήν ὠφέλειάν σας· διότι καί ἐγώ ἀσθενής εἶμαι καί ἐπειδὴ καταλαβαίνω τὰς δυνάμεις σας, ὁμιλῶ πολύ συγκαταβατικά. Ἐάν καμμιά φορά σᾶς μαλάκω, αὐτό εἶναι τό συμφέρον σας καί αὐτό σᾶς ἔκαμα· ἂν ἐσὺ θυμώσης, δέν ἔχεις γνώσιν· διότι, ὅπως σᾶς εἶπα, δέν εἶμαι μισθωτός· εἶμαι ποιμὴν ἀμίσθωτος. Ἐγώ ἐθυσίασα τό αἷμα μου ἐδῶ μέσα γιά σᾶς, γιά τήν ἀγάπην σας. Ἐάν δέν μέ ἔμελλε διά τὰς ψυχὰς σας, θά ἔλεγα «ὅ,τι θέλουν ἄς κάμουν»· τό λέγω καμμιά φορά, ἀλλά πάλι πονῶ καί ἐπιθυμῶ τήν σωτηρίαν σας.

Θέλω νά σᾶς εὐχηθῶ καί νά σᾶς παρακαλέσω, νά ἔχετε τήν εὐχήν μου, νά φυλάξετε τρία τινά: τήν ἐγκοπήν τοῦ θελήματος, τήν ἀγάπην καί τήν ὑπακοήν.

Σᾶς ἐρωτῶ: πῶς θά μπορέσετε νά τὰ φυλάξετε αὐτά; Θά τὰ φυλάξετε μέ τήν σωπὴν σᾶς λέγω ἐγώ· ὅτι μέ τήν σωπὴν θά μπορέσετε νά τὰ ἐφαρμόσετε. Τί δύσκολον πράγμα εἶναι ἂν σοῦ ποῦν ἓνα λόγον, νά ταπεινωθῆς καί νά σωπῆσῃς; Θά εἰρηνεύσῃ ἡ καρδιά σου, θά ἡσυχάσῃ ὁ νοῦς σου, θά ἀναπαυθῆ τό πνεῦμα σου...λές τό

«Κύριε Ιησοῦ Χριστέ καί ἡ καρδιά σου εἶναι ὄλο χαρά καί εἰρήνη· ὄλο εὐφροσύνη καί ἀγαλλίασις.

Ποτέ νά μή δικαιῶντε τόν ἑαυτὸν σας· ἔστω καί δίκαιον νά ἔχης, νά μὴν ὀμιλῆς· χάσε τό δίκαιόν σου. Ὅταν εἰπῆς ὅτι θά φυλάξης αὐτά, θά σέ πολεμήσῃ ὁ διάβολος καί θά παρακινήσῃ καμμίαν νά σέ κεντήσῃ, διότι φυσικῶ τῷ λόγῳ αὐτός δέν ἡσυχάζει· ἐσύ ἐφόρεσες αὐτό τό μαῦρο ροῦχο, διά νά τόν πολεμήσῃς καί αὐτός θά ἡσυχάσῃ; Φυσικά θά σέ πολεμήσῃ, ἀλλά χρειάζεται ἀκατάπαυστος βία, ὑπομονή καί ἐπιμονή. Ἐάν μία ἀδελφή σέ ὕβρισε, ἐνθυμήσου ὅτι αὐτό τό πένθιμον φόρεμα τό ἐφόρεσες, γιά νά μὴν ἔχεις δικαίωμα νά ὀμιλήσῃς· δέν πειράζει - πές-, καιρός πειρασμοῦ εἶναι, καί νά καταφεύγῃς εἰς τήν προσευχήν. Διότι τά ὄπλα πρέπει νά τά ἔχῃς πλησίον σου. Πάντοτε τό «Κύριε Ιησοῦ Χριστέ...», νά λές, διότι λέγει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Τά ὄπλα τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ προσευχή, ἡ προσοχή, ἡ ἀκατάπαυστος βία, ἡ ὑπομονή καί ἡ ἐπιμονή. Ἐάν σέ διαιάξουν νά κάμῃς καμμίαν ὑπηρεσίαν νά ὑπακούσῃς μέ ὄλην σου τήν προθυμίαν· διότι ἀλλοίως καί τό θέλημά σου κάμνεις καί εἰς τήν παρακοήν θά πέσῃς. Ἐάν ὁμως ὑπακούσῃς, θά φέρῃς τήν ἀγάπην. Ἀπ' αὐτά πού σᾶς λέγω, ἀδελφές, ἐγώ δέν κάμνω τίποτα· εἶμαι ὡσάν τούς Φαρισαίους. Ἀλλά εἶπε καί ὁ Χριστός: «τά ἔργα τους μὴν τά βλέπετε, τά λόγια τους ὁμως νά κάμνετε». Μή μέ παρεξηγῆτε γιά ὅ,τι σᾶς λέγω· διότι ἐγώ τόν κάθε λόγον πού θά σᾶς πῶ, τόν σκέπτομαι καλά· τόν λογαριάζω πολλές φορές καί ἔπειτα τόν λέγω· προσπαθῶ πάντοτε νά μὴ σᾶς βλάψω.

Νά προσέχετε νά μὴ σᾶς νικᾷ ὁ θυμός· νά εἰσθε συμπαθεῖς, μακρόθυμες, ὑπομονετικές. Νά βάλωμεν μίαν καλήν ἀρχήν μέ σιωπήν, μέ τήν ἐγκοπήν τοῦ θελήματος, μέ τήν ἀγάπην, μέ τήν ὑπακοήν καί μέ ὄλα τά καλά. Ἐάν εἶσαι ἀσθενής νά διατάξῃς ὅ, τι θέλεις, ἀλλά ἐννοεῖται νά εἶναι διά ὠφέλειάν σου· ὄχι γιά ἡδονήν διότι τότε ἀλλοίμονον! Νά ἔχετε τήν εὐχήν μου, νά σᾶς χαρίσῃ ὁ Χριστός τήν ἀνδρείαν, τήν ὑπομονήν, τήν ταπείνωσιν, τήν ὑπακοήν καί ὅσα εἶπομεν ἀνωτέρω καί νά βαδίζετε διά τῆς ὁδοῦ τῆς σιωπῆς. Νά εἰσθε εὐλογημένες.

Ἔτσι νά μιμούμεθα τούς Πατέρας.

* * *

ΤΕΡΑΣΤΙΑ Η ΕΥΘΥΝΗ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ - ΠΑΙΔΑΓΩΓΩΝ
ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΚΡΙΣΕΩΣ

Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γ. - Α. Νιάρχου,
Καθηγητοῦ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ἀποστολή καί τό λειτούργημα τῶν ἐκπαιδευτικῶν - παιδαγωγῶν, τόσον εἰς τόν χώρον τῶν σχολείων, ὅσον καί εἰς τήν κοινωνίαν τῆς πατρίδος μας, εἶναι τεραστία. Ὅσοι ἐξ ἡμῶν, οἰκεία βουλήσει, ἐπελέξαμε τήν ἀποστολήν αὐτήν οὐχί ὡς ἐπάγγελμα, ἀλλά ὡς λειτούργημα, ἔχομεν τεραστίαν εὐθύνην ἔναντι τῶν τεκταινομένων καί δρωμένων εἰς βάρος τοῦ λαοῦ μας. Ἡ κυρία ἐνασχόλησίς μας, δηλονότι ἡ διδασκαλία καί ἐκπαίδευσις τῶν νέων εἰς τήν ἐπιστημονικήν εἰδικότητά μας, δηλαδή τά ἐπί μέρους μαθήματα, ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ τήν ἐπαγγελματικήν ὑποχρέωσίν μας, τό καθήκον μας ἔναντι τῆς μισθοδοτοῦσης ἡμᾶς πολιτείας, καθ' ὅσον ὑποχρεωτικῶς ἀποτελοῦμεν μέρος τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ πολιτικοῦ καί τοῦ οικονομικοῦ ἰσίου τῆς πατρίδος μας.

Υπερβάσις τῶν καθηκόντων μας ἀποτελεῖ τό λεγόμενον «χρέος» πρός τήν κοινωνίαν, τοὺς πολίτας αὐτῆς τῆς χώρας, ἐπί τῶν ὁποίων καθημερινῶς ἐπιβάλλεται ἡ πρωτοφανῆς ἀναληθία τῶν ἰσχυρῶν, εἴτε τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἴτε τῆς οικονομικῆς ὀλιγαρχίας, πολὺ δέ περισσότερο τῆς ψυχολογικῆς καί πνευματικῆς καταπίεσεως. Δυστυχῶς, οἱ πάσης φύσεως ἰσχυροί, μέ τήν βοήθειαν τῶν ἀλόγιστως ψηφίζόντων Ἑλλήνων καί Ἑλληνίδων, ἐπέτυχον νά ἐξαφανίσουν καί τήν παραμικράν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, ἀφοῦ τεχνηέντως κατέστρεψαν ὅλα τά συνεκτικά τῆς ἱστορικῆς μας αὐτοπροσωπίας στοιχεῖα, καί δῆ καί τό δράμα τῆς ζωῆς, τήν Ὁρθόδοξον Χριστιανικήν πίστιν, ὡς τήν μοναδικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Σύμπαντος ἐντός τοῦ Σύμπαντος, δηλονότι τοῦ μακροκόσμου ἐντός τοῦ μικροκόσμου, τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τόν Ἀριστοτέλη καί τοὺς φιλοσοφήσαντας Πατέρας καί Μητέρας τῆς κατ' Ανατολάς μοναδικῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Έναντι τῆς ἰσοπεδατικῆς αὐτῆς μανίας καλοῦμεθα ἡμεῖς, οἱ Διδάσκαλοι τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, νά ἀντιτάξωμεν τά πνευματικά μας ὄπλα, διὰ τῶν ὁποίων θά ἐκπορθήσωμεν τήν ἀσφυκτικὴν πολιορκίαν τῶν καταστρεπτικῶν τοῦ Γένους μας Δυνάμεων. Συστηματικὴ φθορὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐπιχειρουμένη ὑπὸ ἐθνοπροδοτῶν «ὑπουργῶν παιδείας», ἐγκληματικὴ στόχευσις κατὰ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, μὲ «συμπόρευσιν δῆθεν θεολογούντων ἀ-θεολόγων», περιφρόνησις τῆς ἑλληνικῆς πολιτισμικῆς κληρονομίας, μὲ δῆθεν «ψευτοκουλουριάκικες» πολυπολιτισμικὰς φαντασιώσεις, ὀδηγοῦν εἰς τὴν πλήρη καταστροφὴν. Ἡμεῖς οἱ παιδαγωγοὶ καλοῦμεθα νά δώσωμεν τὴν μαρτυρίαν τῆς ὄντολογικῆς μας ὑπάρξεως, ὡς πρωτοστατοῦντες ἐναντίον πάσης ἐσωτερικῆς ἢ ἔξωθεν ἀπειλῆς, στοχευούσης εἰς τὴν ἐδαφικὴν καὶ πνευματικὴν συρρίκνωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί..

* * *

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
κ. ΜΑΡΚΟΥ

* * *

- Ἐκδότης: Ἡ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνούσων - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ. Ἰστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτὲς αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τοῦ κατηχητικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα- Πολιτικού Έπιστήμονος

Στις 13.1.2015 τό Οικουμενικό Πατριαρχείο ανέγραψε στό Αγιολόγιο τής Εκκλησίας μας τόν Γέροντα Παΐσιο τόν Άγιορείτη. Πιστεύω ότι ή άγιασμένη αυτή μορφή μέ όσα έλεγε και όσα έγγραφε μπορεί νά βοηθήσει κάθε πιστό νά βρει άπαντήσεις στά έρωτήματα: Ποιά ή στάση του Χριστιανού άπέναντι στην Πατρίδα και στόν πατριωτισμό; Πρέπει έμεις οί Χριστιανοί Ορθόδοξοι νά ασχολούμαστε μέ τά Έθνικά Θέματα;

Ο Άγιος Παΐσιος συνήθιζε νά λέγει «Καί ή πατρίδα είναι μία μεγάλη οικογένεια». Έπανελάμβανε μέ τά δικά του λόγια τή σοφία τών Πατέρων τής Εκκλησίας μας. Θυμίζω ότι ό Άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος στην 37^η Επιστολή του έγγραφε: «Μητέρα τιμάν τών όσίων. Μήτηρ δέ άλλη μέν άλλου. Κοινή δέ πάντων πατρίς». Η πατρίδα είναι ή κοινή μητέρα όλων μας, γράφει ό Άγιος Γρηγόριος, άρα τήν αγαπούμε όπως τήν μητέρα μας, αλλά αυτό δέν σημαίνει ότι μισούμε τίς μητέρες τών άλλων. Έτσι και ό Άγιος Παΐσιος τόνιζε ότι αγαπούμε τήν πατρίδα όπως αγαπούμε και τήν οικογένειά μας. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για νά τήν βοηθήσουμε και σέ δύσκολες και σέ ευχάριστες στιγμές. Όλοι οί Άγιοι τής Εκκλησίας μας καταφάσκουν τόν ύγιη πατριωτισμό, αλλά άπορρίπτουν τόν ρατσισμό, τόν έθνοφυλετισμό, τήν έθνική άλαζονεία.

Ιδιαίτερη ευαισθησία είχε ό Άγιος στό Μακεδονικό ζήτημα. Χάρηκε πολύ όταν διάβασε τό βιβλίο του άειμνήστου Νικολάου Μάρτη για τήν έλληνικότητα τής Μακεδονίας και έστειλε επαινετικό ποιηματάκι στόν συγγραφέα. Επίσης για νά δηλώσει

τή σημασία πού ἔδινε στό ζήτημα εἶχε ἀναρτήσει στό κελλί του τήν προφητεία τοῦ Δανιήλ ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, ἡ ὁποία ἀναφέρει τόν Μέγα Ἀλέξανδρο ὡς Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων. Γιά τό κράτος τῶν Σκοπίων προέβλεψε ὅτι θά διαλυθεῖ. Ἐλεγε ὅτι τό κράτος αὐτό εἶναι κτισμένο ἀπό φαρσαλινούς χαλβάδες σέ σχῆμα τούβλου καί ἀργά ἢ γρήγορα θά καταρρεύσει. Οἱ διπλωματικές ἐξελίξεις μέχρι σήμερα δικαιώνουν τήν προφητεία του. Ἐπτά χρόνια μετά τήν ὀσιακή κοίμησή του (12.7.1994) καί συγκεκριμένα τό 2001 ξέσπασε αἱματηρή σύγκρουση μεταξύ τῶν Ἀλβανῶν, πού ἀποτελοῦν τό 30 % τοῦ κράτους τῶν ψευδομακεδόνων, καί τοῦ σλαβικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ ἐκεχειρία, ἡ ὁποία συνήφθη, εἶναι εὐθραυστη καί οἱ Ἀλβανοί πολιτικοί τῶν Σκοπίων δηλώνουν σαφῶς ὅτι ἀποτελοῦν κράτος ἐν κράτει καί ὅτι ὄνειρό τους εἶναι νά ἐνώσουν τίς δυτικές ἐπαρχίες τοῦ κρατιδίου μέ τό Κοσουφοπέδιο-Κόσοβο γιά τή δημιουργία τῆς Μεγάλης Ἀλβανίας. Ἢδη πολλοί διεθνολόγοι παραδέχονται ὅτι τό κράτος τῶν Σκοπίων θά διαλυθεῖ μεταξύ Βουλγάρων, Ἀλβανῶν καί Σέρβων. Κάτι ἤξερε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Παῖσιος! Φυσικά κατανοοῦμε ὅτι δέν πρέπει νά παραδώσουμε τό ὄνομα καί τήν κληρονομιά τῆς Μακεδονίας μας σέ ἕνα θνησιγενές μόρφωμα τό ὁποῖο σέ λίγα χρόνια θά διαλυθεῖ!

Οἱ προφητείες του εἶναι πολλές, ἀλλά προτιμῶ νά μὴν τίς σχολιάσω καί νά μὴν προβῶ σέ ἐρμηνεία. Ὅταν μιλοῦν γιά μελλοντικά γεγονότα ἁγιασμένοι ἄνθρωποι, μόνον ἄνθρωποι μέ ἀγιότητα καί πνεῦμα Θεοῦ μποροῦν νά τους ἐρμηνεύσουν. Ὁ Γέρον Παῖσιος εἶπε πολλά καί ἐνδιαφέροντα γιά τό μέλλον τῆς Τουρκίας, ἀλλά ἄς ἀφήσουμε τόν Θεό νά δώσει τίς ἀπαντήσεις. Ὅσοι παραπέμπουν στόν Ἅγιο γιά νά ἐρμηνεύσουν θέματα τῆς

καθημερινότητος καί τῆς διεθνούς ἐπικαιρότητος, ἀν καί τό κάνουν καλοπροαίρετα, φοβοῦμαι ὅτι δέν ὠφελοῦν πνευματικά.

Ἀπό τούς λόγους του, τούς ὁποίους κατέγραψαν οἱ μοναχές στή Σουρωπή, στό Μοναστήρι ὅπου εἶναι θαμμένος ὁ Ἅγιος, παραθέτω μερικές χαρακτηριστικές σκέψεις του γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν εὐθύνη πού ἔχουμε ὡς Ἕλληνες:

«... Τέτοια κληρονομιά πού μᾶς ἔχει ἀφήσει ὁ Χριστός δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τήν ἐξαφανίσουμε στίς ἡμέρες μας. Θά δώσουμε λόγο στόν Θεό. Ἐμεῖς, τό μικρό αὐτό ἔθνος, πιστέψαμε στόν Μεσσία, μᾶς δόθηκε ἡ εὐλογία νά διαφωτίσουμε ὅλον τόν κόσμο. Ἡ Παλαιά Διαθήκη μεταφράσθηκε στήν ἑλληνική γλῶσσα ἑκατό χρόνια πρὶν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί τί τραβήξαν! Κινδύνευε συνέχεια ἡ ζωή τους. Τώρα τί ἀδιαφορία ὑπάρχει!... Ἐνῶ ἀνώδυνα σήμερα, χωρίς νά κινδυνεύη ἡ ζωή μας, μπορούμε νά διαφωτίσουμε τά ἔθνη, νά γινόμαστε πῶ ἀδιάφοροι; Ἄν σήμερα ἔχουμε λιγάκι εἰρήνη, ξέρεις τί ἔχουν τραβήξει οἱ παλιοί; Ξέρεις πόσοι θυσιάσθηκαν; Τώρα τίποτε δέν θά εἶχαμε ἂν δέν θυσιάζονταν ἐκεῖνοι. Καί κάνω μία σύγκριση: Πῶς τότε, ἐνῶ κινδύνευε ἡ ζωή τους, κρατοῦσαν τή πίστη τους, καί πῶς τώρα, χωρίς καμμία πίεση, ὅλα τά ἰσοπεδώνουν!

Ὅσοι δέν ἔχουν χάσει τήν ἐθνική τους ἐλευθερία, δέν καταλαβαίνουν. Τούς λέω: «Ὁ Θεός νά φυλάξῃ νά μὴν ἐρθοῦν οἱ βάρβαροι καί μᾶς ἀτιμάσουν!» καί μοῦ λένε: «Καί τί θά πάθουμε;». Ἀκοῦς κουβένια; Ἄντε νά λείψετε, χαμένοι ἄνθρωποι! Τέτοιοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι σήμερα. Δῶσε τους χρήματα, αὐτοκίνητα, καί δέν νοιάζονται οὔτε γιά τήν πίστη, οὔτε γιά τήν τιμή, οὔτε γιά τήν ἐλευθερία.

Τήν Ὁρθοδοξία μας σάν Ἕλληνες τήν ὀφείλουμε στόν Χριστό καί τούς Ἁγίους Μάρτυρες καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί

τήν ἐλευθερία μας τὴν ὀφείλουμε στοὺς ἥρωες τῆς Πατρίδας μας, πού ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά μᾶς. Αὐτὴν τὴν ἀγία κληρονομιά ὀφείλουμε νά τὴν τιμήσουμε καί νά τὴν διατηρήσουμε καί ὄχι νά τὴν ἐξαφανίσουμε στίς ἡμέρες μας. Εἶναι κρίμα νά χαθῆ ἓνα τέτοιο ἔθνος! Καί βλέπουμε τώρα, ὅπως πρὶν ἀρχίσει ἓνας πόλεμος στέλνουν ἀτομικές προσκλήσεις, ἔτσι καί ὁ Θεός μέ ἀτομικές προσκλήσεις μαζεύει ἀνθρώπους, γιά νά κρατηθῆ κάτι καί νά σωθῆ τό πλάσμα Του. Δέν θά ἀφήσῃ ὁ Θεός, ἀλλά πρέπει καί ἐμεῖς νά κάνουμε Ὅ,τι μποροῦμε ἀνθρωπίνως καί γιά ὅ,τι δέν μποροῦμε νά κάνουμε ἀνθρωπίνως, νά κάνουμε προσευχή νά βοηθήσει ὁ Θεός».

Βεβαίως ὁ Γέρον Παῖσιος δίδασκε μέ ἔμφαση ὅτι πρώτη προτεραιότητα πρέπει νά εἶναι ἡ πνευματική μας προετοιμασία καί ἔτσι θά ἔχουμε μεγαλύτερη δύναμη γιά νά ἀγωνισθοῦμε ὑπέρ τῆς πατρίδος καί τῶν Ἐθνικῶν Θεμάτων. Ἡ διδαχὴ του πάντως εἶναι μία σαφὴς ἀπάντηση σέ ὀρισμένους παραπλανημένους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἐν ὀνόματι μιᾶς παρερμηνευμένης οἰκουμενικότητας ἀρνοῦνται ἢ διατάζουν νά ἀγωνισθοῦν γιά τὴν Πατρίδα καί τὰ Ἐθνικά Θέματα. Στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοσή μας ἡ Οἰκουμενικότητα ἑναρμονίζεται καί δέν συγκρούεται μέ τὸν ὑγιῆ καί ἀφανᾶτιστο πατριωτισμό. Ἄς ακούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Γέροντος Παΐσιου καί ἄς ἀπορρίψουμε διεθνισμούς καί πολυπολιτισμικότητες, δηλαδή ξενόφερτες ιδεολογίες πού ἐπιδιώκουν νά μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τίς ρίζες μας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Γέροντος Παΐσιου Λόγοι, Τόμος Α', «Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τὸν ἄνθρωπο». Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Σουραβίτης, 1998.
Ἰσαάκ Μοναχοῦ: «Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου», ἔκδοση Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου Ἱμίου Προδρόμου Χαλκιδικῆς, 2004.

Ὁ πλουραλισμός, ἡ πολυπολιτισμικότητα καὶ τὰ Θρησκευτικά

Τοῦ Παναγιώτη Τσαγκάρη
Γενικοῦ Γραμματέα τῆς Πανελληνίας Ἑνώσεως Θεολόγων

Μὲ τὴν ἱστορικό καὶ συγγραφέα Σώτη Τριανταφύλλου δὲν μπορεῖ κάποιος εὐκόλα νὰ συμφωνήσῃ, ἰδιαίτερα μάλιστα, μὲ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀφειθηριακὲς ἀξιακὲς τῆς θέσεως ἀλλὰ καὶ τὶς συμπερασματικὲς τῆς κρίσεως. Ὅμως, μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐπισημάνσεις τῆς στὸ βιβλίου τῆς «Πλουραλισμός, Πολυπολιτισμικότητα, Ἑνωμάτωση, Ἀφομοίωση»¹ ἀξίζουν ἰδιαίτερης προσοχῆς καὶ ἐρευνας. Γιὰ παράδειγμα, εἶναι ἀξιοπρόσεκτες οἱ παρακάτω παρατηρήσεις τῆς, οἱ ὁποῖες κονιορτοποιοῦν τὸ μῦθο τῆς πολυπολιτισμικότητας, ὡς ἓνα δῆθεν ἀνθρωπιστικό ἰδεώδες κι ὡς ἓνα ἰδεατὸ κοινωνικό, πολιτισμικό καὶ πολιτικό κατασκευάσμα.

Στὸ προαναφερόμενο βιβλίο τῆς, ἡ Σώτη Τριανταφύλλου τονίζει ὅτι «ἡ διανοητικὴ καταγωγὴ τῆς πολυπολιτισμικότητας εἶναι μαρξιστικὴ»². Ὁ μαρξιστικὸς τρόπος σκέψης, σύμφωνα μὲ τὴ συγγραφέα, ἀπέρριψε ὡς μισαλλόδοξο καὶ διχαστικό τὸν πλουραλισμὸ (δηλαδή, τὴν πλήρη ἀφομοίωση τῶν ξένων στὸν κοινωνικό κορμὸ στὸ πλαίσιο τῆς ἀνώτερης, ἐναντι τῶν ἄλλων πολιτικῶν συστημάτων, φιλελεύθερης δημοκρατίας)³ καὶ ὁδήγησε σ' ἓνα πολυπολιτισμικό πλαίσιο (στὴν ἀντίληψη δηλαδή, ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ εἶναι ἴσοι καὶ ὅλοι καλοί, γι' αὐτὸ καὶ ἀπαιτεῖται ἡ τριτοκοσμοποίηση τῆς Δύσης, στὸ πλαίσιο τοῦ «σεβασμοῦ» τῶν μεταναστῶν)⁴, ποῦ δὲν προσφέρει καμία λύση στὰ μεγάλα προβλήματα ποῦ ἀντιμετωπίζουν οἱ σημερινὲς δυτικὲς κοινωνίες⁵.

Ἀντιθέτως, τὸ πολυπολιτισμικό αὐτὸ πλαίσιο, εἶναι μία ἀπὸ τὶς κυριότερες αἰτίες τῶν δεινῶν τῶν σύγχρονων δυτικῶν κοινωνιῶν, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς, ἀποτελεῖ μία πρακτικὴ κατακερματισμοῦ καὶ ἐξασθένισης τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ἡ πολυπολιτισμικότητα, θὰ τονίσῃ ἡ συγγραφέα, «δὲν εἶναι ἡ συνέχιση καὶ ἡ ὑπέρβαση τοῦ πλουραλισμοῦ. Ἀντιθέτως, εἶναι ἡ ἀρνήσή του, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ κακοήθη κοινωνία»⁶.

«Η πολυπολιτισμικότητα, λοιπόν, είναι μία αυταρχική, αντι-ανθρωπιστική προοπτική»⁷, διότι, μέσω της δημιουργίας «αστυνομίας της σκέψης»⁸, που προωθούν οι όπαδοί της, επιδιώκει τη «βίαιη επιβολή ενός μοντέλου που καταργεί την έρευνα και περιορίζει την ελευθερία της έκφρασης με σκοπό την πολιτική ορθότητα»⁹.

«Η πολυπολιτισμικότητα, για τους όπαδούς της, είναι δόγμα που αφορά την καθαρότητα της καρδιάς και που, επομένως, θεωρεί ανηθικότητα οποιαδήποτε στάση δεν ευθυγραμμίζεται με αυτή»¹⁰. Η χειρότερη πλευρά αυτής, είναι οι κατηγορίες περί «ραιοισμού», που εκτοξεύει έναντι όσων υπερασπίζονται διαφορετικές αξίες¹¹. Όμως, «ή δημοκρατία προϋποθέτει την αναγνώριση και τον σεβασμό όριων και συνόρων, δηλαδή την αναγνώριση και τον σεβασμό του γεγονότος ότι ό Άλλος δέν είναι "έμεις"»¹².

Τελικά, στα χέρια τών όπαδών της πολυπολιτισμικότητας, «ή απαίτηση της αναγνώρισης του Άλλου, ανεξαρτήτως του ποιός είναι και τί πράττει, έχει γίνει ένα δυναμικό μέσο για την εφαρμογή αυταρχικών πολιτικών»¹³. «Η πολιτική αυτή φαίνεται έξυπνη, αλλά δέν είναι»¹⁴, καταλήγει ή Σώτη Τριανταφύλλου.

Δυστυχώς όμως, για τους μαθητές τών ελληνικών σχολείων, τους Θεολόγους καθηγητές αλλά και για τό μάθημα τών Θρησκευτικών, αυτήν την πολιτική φαίνεται να ακολουθούν οι συγγραφείς τών νέων Προγραμμάτων Σπουδών του μαθήματος τών Θρησκευτικών¹⁵ αλλά και ή σημερινή ήγεσία του Υπουργείου Παιδείας της παρούσης Κυβέρνησης. Αυτή ή πολιτική είναι ή ρίζα του κακού και για τά υπόλοιπα «καινά δαιμόνια» που εισάγονται από την Κυβέρνηση στα σχολεία (βλ σεμινάρια έννημέρωσης τών μαθητών για τις Έμφυλες Ταυτότητες, κ.λπ).

Όπως έπισημαίνει ό κ. Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής - Χριστιανικής Παιδαγωγικής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, σέ άρθρο-παρέμβασή του, «είναι σαφές πώς τό νέο Πρόγραμμα Σπουδών του μαθήματος τών Θρησκευτικών, ξεφεύγει έντελώς από την όρθόδοξη παράδοση, διαπνέεται από μία διεθνιστική ιδεολογία και από μία, όπως οι ίδιοι οι Συντάκτες τών παραπάνω Προγραμμάτων όνόμασαν, θεολογία της πολυπολιτισμικότητας»¹⁶.

Ο Καθηγητής κ. Ρεράκης, επανειλημμένα, έχει, επίσης, τονίσει ότι τὰ Προγράμματα αυτά είναι προϊόντα ανθρώπων που έμφορούνται από μαρξιστικές κοσμοαντιλήψεις και προωθούν τις ιδέες μίας λανθασμένης αντίληψης τής πολυπολιτισμικότητας, διαλυτικής της ορθόδοξης χριστιανικής πνευματικότητας των έλληνόπαιδων και, κατὰ συνέπεια, τής έλληνορθόδοξης ταυτότητας των Έλλήνων¹⁷.

Βέβαια, θά πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι οι Συντάκτες των παραπάνω Προγραμμάτων σε πολλά κείμενά τους συγχέουν ή και ταυτίζουν, προφανώς έσκεμμένα για επικοινωνιακούς λόγους, τις έννοιες πολυπολιτισμικότητα και πλουραλισμό¹⁸. Έτσι, λοιπόν, είναι πολύ πιθανόν όταν αναφέρονται στην πολυπολιτισμικότητα να ύπνοούν τον πλουραλισμό, όπως τον προσδιορίζει ή συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλου ή και το αντίθετο.

Όμως, και στην περίπτωση αυτή, ή ύποπιθέμενη και επιδιωκόμενη, μέσω των Προγραμμάτων, όπως ύποστηρίζουν οι Συντάκτες τους, άφομοίωση και ή ένταξη των άλλόθρησκων μαθητών στον κοινωνικό κορμό τής ελληνικής κοινωνίας, γίνεται με τέτοιο τρόπο που ή τυχόν έφαρμογή αυτού του άντορθόδοξου, πολυθρησκειακού συνονθυλεύματος Προγράμματος Σπουδών του μαθήματος των Θρησκευτικών, «είναι βέβαιο, ότι, μέσω τής μείξεως των πίστewων και των θρησκewων, θά σύμβάλλει, άντιδημοκρατικά, στη σταδιακή κατάργηση των θρησκευτικών έτεροτήτων και θά όδηγήσει την έλληνική νεολαία σε μία πορεία όμογενοποίησης προς μία παγκόσμια θρησκεία για όλους !!!»¹⁹.

«Με τον τρόπο αυτό ύπάρχει ή πεποίθηση ότι θά ύπηρετηθεί ή Νέα Παγκόσμια Τάξη και το νέο παγκόσμιο Κράτος που σχεδιάζεται να έχει μία μοναδική παγκόσμια θρησκεία, την Πανθρησκεία, στην οποία θά συγχωνευθούν όλες οι έπιμέρους θρησκείες»²⁰.

Συμπερασματικά, θά λέγαμε, λοιπόν ότι, όπως κι αν έρμηνεύσει κανείς την έπιχειρηματολογία των Συντακτών των νέων Προγραμμάτων Σπουδών του μαθήματος των Θρησκευτικών, θά διαπιστώσει εύχεράως ότι οι επιδιωκόμενοι στόχοι τους, όχι μόνο δέν έπιτυγχάνονται αλλά και τὰ άποτελέσματα που προκύπτουν από την έπιστημονική άνάλυση των δεδομένων των νέων Προγραμμάτων Σπουδών,

δικαιώνουν απόλυτα και τις πιο άρνητικές κριτικές αυτών των Προγραμμάτων.

Υποσημειώσεις:

1. Σώτη Τριανταφύλλου, Πλουραλισμός, Πολυπολιτισμικότητα, Ενσωμάτωση, Αφομοίωση, τρίτη έκδοση (πρώτη έκδοση 2014), εκδ. Πατάσι, Αθήνα 2016.

2. Ό.π., σ. 211.

8. Ό.π., σ. 83.

3. Ό.π., σσ. 316-317.

9. Ό.π., σ. 27.

4. Ό.π., σ. 168.

10. Ό.π., σ. 164.

5. Ό.π., σ. 212.

11. Ό.π., σσ. 27-28.

6. Ό.π., σ. 31.

12. Ό.π., σ. 25.

7. Ό.π., σ. 86.

13. Ό.π., σ. 81.

14. Ό.π., σ. 212.

15. ΦΕΚ, αριθμ. 143573/Δ2, Αρ. Φύλλου 2920, τεύχ. Β', σ. 30860.

16. Ηρακλής Ρεράκης, «Το νέο πολυθρησκευτικά μάθημα θρησκευτικών και η κατάργηση της διαφορετικότητας», δημοσιεύτηκε με τίτλο «Τα νέα θρησκευτικά θα είναι ένα σούπερ μάρκετ θρησκείων», εφημερίδα «Ορθόδοξη Λήθεια», 25-11-2015.

17. Ηρακλής Ρεράκης, α) «Κατήχηση ειδώλων στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο: Η απόσχιση των μαθητών από την Ορθόδοξη Πίστη, ή ένταξή τους σε μία πολυ-θρησκευτική θρησκευτικότητα, ως στόχος του νέου Πιλοτικού Προγράμματος Σπουδών», περιοδικό της ΠΕΘ, «ΚΟΙΝΩΝΙΑ», τεύχος 4, Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2013, β) «Η κατάργηση του χριστοκεντρικού μαθήματος των θρησκευτικών και η εισαγωγή της καλυθρησκείας στο ελληνικό σχολείο», περιοδικό της Ήρας Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, «Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός», τεύχος 27, Μάιος 2015.

18. Για παράδειγμα: Ό Στ. Γιαγκάζογλου, συντονιστής της συγγραφικής ομάδας του νέου ΠΣ, σε προγενέστερο άρθρο του με τίτλο: «Η φυσιογνωμία και ο χαρακτήρας του θρησκευτικού μαθήματος, Η θρησκευτική αγωγή στις σύγχρονες πολυπολιτισμικές κοινωνίες», στο Ανάλεκτα, ΠΙ, σ. 6-15, σημείωνε για το μέλλον του ΜτΘ τα εξής: «Το μάθημα δεν ανταποκρίνεται στην ανάγκη μιας ελεύθερης πλουραλιστικής κοινωνίας. Η λύση δεν είναι παρά η κατάργηση του όμολογιακού μαθήματος και η μετάβαση σε ένα ουδέτερο-θρησκευτικό σχολείο ή η αντικατάστασή του όμολογιακού από το θρησκευτολογικό μοντέλο».

19. Ηρακλής Ρεράκης, «Το νέο πολυθρησκευτικό μάθημα θρησκευτικών και η κατάργηση της διαφορετικότητας», ό.π.

20. Ηρακλής Ρεράκης, «Τα νέα Προγράμματα Σπουδών στα θρησκευτικά και η αλλοίωση της ελληνορθόδοξης ταυτότητας», εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», 27-1-2017.

* * *

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ

Στή μνήμη του αδελφοῦ μου.

Αθήνα 02-02-2017

Σεβασμιώτατε εύλογεῖτε,

Ονομάζομαι Παναγιώτης Τουλίτσης καί εἶμαι ὁ ἀδελφός τοῦ ὑποπλοιάρχου **Ἀναστασίου Τουλίτση**, Κυβερνήτη τοῦ Ἑλικοπτέρου πού κατέπεσε στήν Κίναρο στίς 11-2-2016. Πήρα τό θάρρος νά σᾶς γράψω βλέποντας τήν μαχητική- πατριωτική στάση πού τηρεῖτε ἐπισκεπτόμενος τὰ ἀκριτικά φυλάκια τῆς περιφέρειας σας.

Θά μείνω στήν φράση σας «**Οἱ δικοί μας τίτλοι ἰδιοκτησίας στά ἑλληνικά νησιά εἶναι ἀρχαιότεροι**» καί «**Ἐνα εἶναι τό χρέος μας νά παραδώσουμε τήν Ἑλλάδα μας στά παιδιά μας ἐλεύθερη**».

Γιά ἓνα τέτοιο νησί ἔπεσε καί ὁ ἀδελφός μου στήν Κίναρο.

Σεβασμιώτατε, θέλω νά σᾶς ζητήσω μιὰ μικρή χάρη. Σᾶς ἐσωκλείω μικρό δίπτυχο μέ τό ὄνομα τοῦ κεκοιμημένου ἀδελφοῦ μου. Σέ ἑνέα ἡμέρες κλείνει ἓνα χρόνο νεκρός. Σᾶς παρακαλῶ θερμά ἐάν σᾶς εἶναι ἐφικτό νά τόν μνημονεύετε στά δίπτυχα τῶν κεκοιμημένων κατά τήν Θεία Λειτουργία.

Συγχωρέστε μου τήν παρρησία.

Παναγιώτης Τουλίτσης

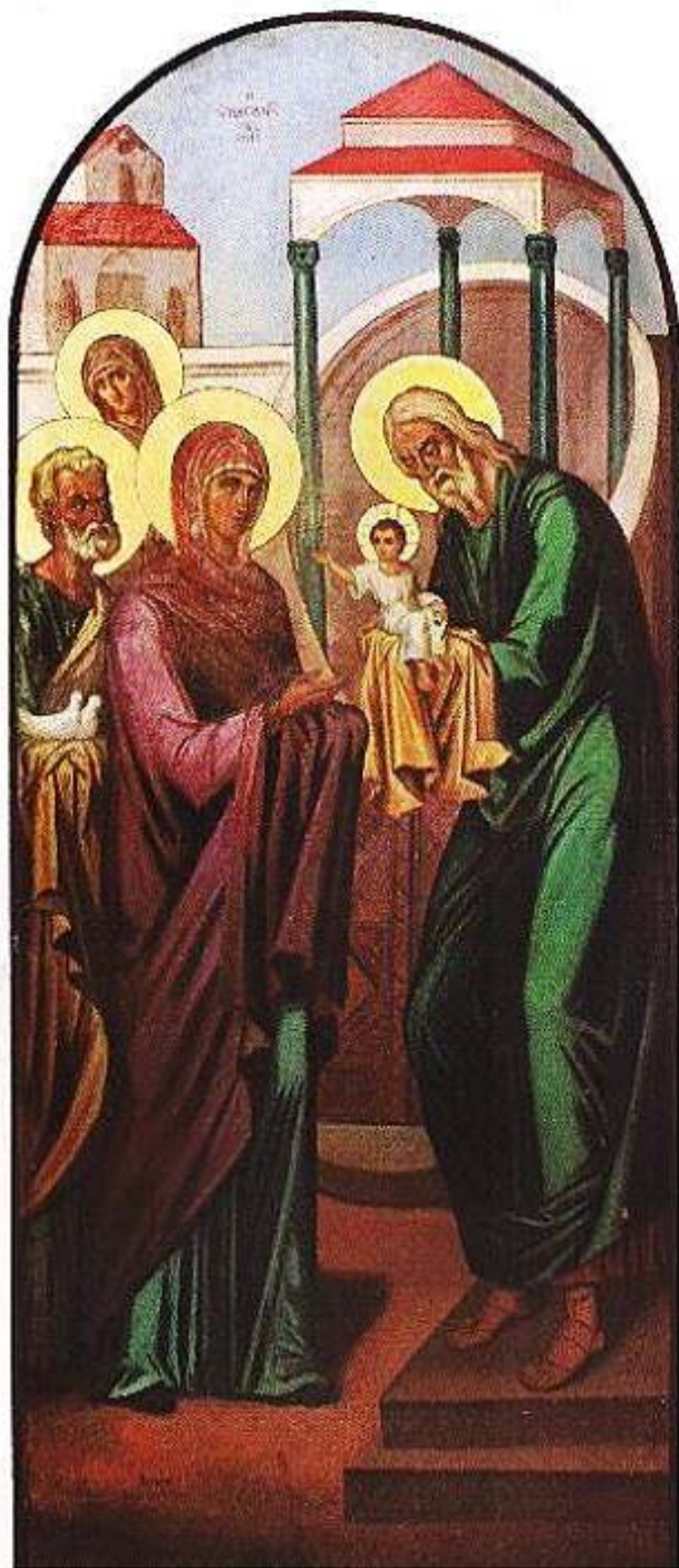
ΥΠΕΡ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥΛΙΤΣΗ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟΥ
(ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ)
ΠΕΣΟΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΙΝΑΡΩ
ΤΗ 11/02/2016

Ἱερός Ναός Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Καρδαμύλων Χίου.

Τό Γυμνάσιον Χίου ἰδρυθέν τό 1792.

Ἱερά Εἰκὼν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ τέμπλου Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Βροντάδου.